

Giới thiệu Thiên Thần Của Riêng Anh

Bạn đang đọc truyện tình tuổi teen của tác giả Tiểu Mộc mang tên Thiên Thần Của Riêng Anh, tựa truyện như một chuyện tình lãng mạn nhẹ nhàng.

Em tựa như thiên thần mất tim 2 vô tình bước vào cuộc đời tôi. Không toan tính, không sắp đặt mang cả tâm chân tình đơn thuần đối đãi với tôi. Em chính em! Thiên thần của riêng tôi

Anh là người con trai kì lạ nhất mà em từng gặp. Anh lạnh lùng, vô cảm đến lạ nhưng cũng chính sự lạnh lùng ấy làm cho mọi chuyện trở nên thay đổi, và từ đó trái tim em trở nên ấm áp. Anh chính anh! Người con trai mà cả đời này em không thể quên

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trường Mới, Bạn Mới

Từng tia nắng sớm của những ngày cuối hè nhẹ nhàng soi rọi vào ngôi nhà màu trắng tinh khôi có giàn hoa lan đang rực rỡ. Bình An vẫn còn say giấc trong căn phòng có ton màu xanh hiền hoà. Bình An giật mình tỉnh giấc vì một vài tia nắng vô tình rọi vào gương mặt thiên thần, cô bước đến kéo tấm rèm cửa sang một bên để nắng có dịp kéo nhau vào phòng đùa giỡn, cô vươn vai đón nắng sớm tham lam hít thở bầu không khí trong lành hiếm có nơi thành phố đông người này. Cô lao nhanh vào phòng tắm thay nhanh bộ đồng phục trường Mai Thanh, bộ đồng phục không quá cầu kì mà chỉ đơn giản là áo sơ mi có chiếc nơ màu đỏ sọc ca rô ở cổ áo cùng cái đầm cùng màu với chiếc nơ trên đầu gối một khoảng Bình An chọn cho mình đôi giày thể thao năng động màu trắng, cô mang vội chiếc balo nhỏ rồi chạy xuống nhà lấy chiếc xe đạp cũ thể ung dung đến trường. Bình An thật náo nức không biết trường mới sẽ như thế nào, môi trường học tập ra sao? rồi còn cả những người bạn cô chưa từng quen biết nữa. Đến nơi rồi Bình An mới biết ngôi trường này đúng thật rất tốt không hổ danh là ngôi trường dành cho những đứa con cưng, cô sẽ gắn bó với nơi đây trong ba năm cấp ba này. Cho chiếc xe đạp vào đúng nơi để xe dành cho học sinh Bình An loay hoay tìm cô bạn thân của mình Triệu Nhã Vi, cô và Vi không chỉ là bạn thân mà còn là chị em họ nên rất hiểu tính ý của nhau.

-Bình An-Vi chạy lẹch chỗ Bình An vui mừng gọi tên cô

-Mày đi sớm vậy? Không đợi tao luôn đấy-Bình An chau đôi mày đẹp lại, cô thật rất giận Nhã Vi vì không đợi cô đi học, từ trước giờ hai người vẫn đi cùng nhau như hình với bóng vậy mà hôm nay Vi lại bỏ cô đi trước không giận sao được.

-Tao đi sớm để tham quan trường rồi còn xem xem bọn mình học lớp nào nữa-Nhã Vi tươi cười nói. Bình An thấy con bạn của mình nói thế cũng đúng nên gật gù theo. Vi tiếp tục luyên thuyên

-Tao và mày đều học lớp chọn. Mà trường này lớn lắm mày à, có sân bóng riêng nè, có phòng nhạc, có hồ bơi lại còn cả một vườn hoa rộng nữa thật thích nha!-Trong lời nói của Nhã Vi chứa vụn phần thích thú. Bình An nhìn Nhã Vi cười cười thông qua lời nói của Vi thì cô cũng đã hình dung được ngôi trường của mình hoàn hảo như thế nào rồi. Hai người một nói một lắng nghe vui vẻ đi giữa sân trường với biết bao ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn trong đó là cả một sự ghen tỵ. Không ngưỡng mộ không ghen tỵ làm sao được, bởi Bình An khi còn học cấp hai đã được mệnh danh là hotgirl lời tốt bay xa không những thế cô còn có một gia đình hoàn hảo ba là đại luật sư có tiếng trong giới luật còn mẹ là bác sĩ ưu tú nhưng họ đâu biết phía sau vỏ bọc hạnh phúc ấy là cả một địa ngục đôi lúc cô gần như không thở được trong ngôi nhà kia.

Tùng.....tùng.....tùng

Tiếng trống xé tan không gian hỗn loạn dưới sân trường các anh chị lớp trên nhanh chóng trở về lớp bọn ma mới như Bình An cũng tìm được lớp của mình, lớp của cô nằm ở tầng hai. Vào lớp nhìn những gương mặt xa lạ cô thật không quen nếu như còn học ở lớp cũ có lẽ giờ này cô đã ngồi luyên thuyên tám chuyện với lũ bạn rồi chứ đâu như bây giờ phải ngồi yên lặng cạnh cửa sổ cùng Nhã Vi.

Một lúc sau cô chủ nhiệm của bọn cô vào thoạt nhìn trông cô giáo rất hiền lại còn rất trẻ. Nhìn cô giáo thật dịu dàng trong tà áo dài màu hồng

-Chào các em, cô tên là Phương. Nếu không có gì thay đổi thì cô sẽ chủ nhiệm các em trong năm học này-Cô Phương tươi cười đứng trên bục giảng giới thiệu

Câu nói của cô vừa kết thúc muôn vàng tiếng vỗ tay vang lên ai nấy đều thích thú khi được cô giáo xinh đẹp lại hiền từ này chủ nhiệm Bình An cũng không ngoại lệ bởi cô luôn có ấn tượng tốt đối với những người có giọng nói hay như cô chủ nhiệm

-Các em trật tự, theo như danh sách thì lớp chúng ta có 40 em. Có thể các giáo viên khác sẽ cho các em tự do chọn chỗ ngồi nhưng cô thì không. Cho nên bây giờ chúng ta sẽ sắp chỗ ngồi-Cô Phương vừa nói vừa nhìn xuống lớp. Cô Phương không để mọi người kịp phản ứng đã xếp chỗ ngồi. Bình An được xếp ngồi cạnh cửa sổ hướng xuống sau của trường, nhìn sang bên cạnh cô thấy cậu bạn cùng bàn này rất quen cô đã gặp đâu đó rồi thì phải nhưng không thể nhớ ra. Bình An cũng thật mai mắn khi người ngồi phía sau là Nhã Vi vậy là có người trò chuyện đỡ buồn rồi nhưng bây giờ cô về như Nhã Vi không rảnh nói chuyện cùng Bình An rồi, Vi đang bận cãi nhau với bạn nam cùng bàn với Vi vì cậu ta làm rơi chiếc cặp mới của Vi. Nhìn cậu bạn cùng

bàn một lúc Bình An mới nhớ ra liền vui vẻ chào hỏi

-Chào cậu tôi là Bình An chúng ta làm quen nha!

-Không thích-Cậu ta lạnh nhạt rồi úp mặt xuống bàn.

Bình An ngồi nghếch mặt ra như con ngốc, anh ta làm vậy có phải bất lịch sự quá rồi không? Nếu nhớ không lầm thì anh ta tên Thiên Anh, Bình An đã gặp anh ta trong buổi giao lưu học sinh ưu tú toàn thành phố mà cô vinh dự được cử đi trong dịp hè. Lúc ấy trông anh ta thân thiện lắm. Sao bây giờ lại thế không lẽ cái vẻ dễ gần ấy là để đánh lừa mọi người thôi sao? Đây mới là bộ mặt thật của anh ta đúng là giả tạo mà.

Không làm quen thì thôi vậy cô cũng không cần quen biết với loại người như thế. Không quen được người này thì cũng quen được người khác

-Nè Vi mày có cần trẻ con vậy không có mỗi cái cặp mà cũng làm lớn chuyện-Bình An vừa quẻ vừa bực nên quay xuống trút lên người Nhã Vi

-Cậu nói đúng đấy-Bạn cùng bàn của Nhã Vi lên tiếng.

-Mày có biết tao đã khổ sở như thế nào mới có được nó không? Số lượng có hạn đó mày-Nhã Vi liếc xéo kẻ thù không đội trời chung của mình rồi nói với Bình An

-Minh tên là Bình An, bọn mình làm bạn nha-Bình An phớt lờ câu nói của Vi rồi quay sang tươi cười làm quen với bạn cùng bàn của Vi

-Tôi là Minh Quân rất vui khi được làm quen với hotgirl trường Hoà Bình-Minh Quân rất vui khi được Bình An chủ động làm quen, cậu biết đến Bình An đã lâu nhưng bây giờ mới có dịp nói chuyện như thế này

-Cái gì mà hotgirl trường Hoà Bình, tôi bây giờ chỉ là cô nữ sinh trường Mai Thanh mang tên Triệu Bình An mà thôi-Bình An rất vui khi Minh Quân đồng ý kết bạn với cô, bởi vừa này mới bị tên Thiên Anh cho ăn bơ nhưng cô không mấy vui khi nghe nhắc đến từ hotgirl. Thật là cứ ngỡ vào trường mới sẽ được mọi người đối đãi bình thường. Lúc trước còn học ở trường cũ Bình An đã rất chán ngán khi ngày ngày nhìn những gương mặt giả tạo cố tình tiếp cận cô để được mọi người chú ý đến.

-Ồ...ờ bây giờ không còn là hotgirl nữa-Minh Quân gầy gầy đầu

-Hai người xem tôi là vô hình à-Nhã Vi ở bên cạnh bất bình lên tiếng

-Nói đi có ai không cho đầu mà vô hình với không vô hình-Minh Quân ranh mãnh

-Nhã Vi-Nhã Vi hờ hững giới thiệu

-Bà chằn-Minh Quân vẫn còn để ý chuyện vừa này khi mới vào lớp đã bị Nhã Vi lớn tiếng

-Muốn chết?-Nhã Vi vén tay áo lên làm người khác phải ngất xỉu vì buồn cười. Người thì bé xúx mà cứ thích ra oai

-Nhìn hai người giống như thân nhau từ trước vậy-Bình An

Cô Phương cho cả lớp về sớm để chuẩn bị bài vở cho ngày mai. Bình An nhanh chóng kéo tay Nhã Vi đi nếu không hai người này sẽ tiếp tục cãi nhau mất. Minh Quân cũng đi theo sau không quên gọi thẳng bạn chí cốt của mình về

-Về không thẳng quỹ-Quân đáng thành thịch vào lưng Thiên Anh

-Biết-Thiên Anh lạnh nhạt đứng dậy mang cặp lên vai đi về, người con trai này đối với ai cũng thế sao?

Minh Quân chạy nhanh lên phía trước

-Bình An nhà cậu ở đâu vậy?

-Ồ....nhà mình ở đường X-Bình An lúc nào cũng vui vẻ thân thiện khi nói chuyện với người khác

-Bọn mình về cùng nhà tôi cũng đi qua đường đó

-Không về chẳng lẽ ở đây à-Nhã Vi lên tiếng, bây giờ cô thấy ghét cái tên này kinh khủng, làm rơi cặp của cô cô không nói nhưng cậu ta dám tỏ ra thân thiết với Bình An của cô là không được à.

-Nè thẳng quý mày không đi nhanh hơn một chút được à-Minh Quân không hơi đâu tranh cãi với bà chằn Nhã Vi, cậu phát cáu khi thấy thẳng bạn cứ lè mề.

Bình An theo phản xạ quay về phía sau xem thẳng quý mà Minh Quân nói là ai liền bị Thiên Anh theo nhịp độ bước đi không kịp dừng lại mà đụng trúng cả hai ngã nhào ra đất làm trò cười cho mọi người.

Chương 2: Yêu Thương Để Làm Gì?

Bình An lồm cồm bò dậy xoa xoa cái đầu nhỏ, mặt nhăn nhó đến khó coi

-Cậu không có mắt sao?- Bình An không phải loại người dễ dàng nổi nóng nhưng chuyện bị người khác làm ngã giữa sân trường làm cô không muốn nổi nóng cũng không được

-Do cô quá hậu đậu- Thiên Anh hừ lạnh một tiếng, phúi lại áo quần bị lấm lem nhanh chóng bước lên chiếc xe sang trọng đang chờ trước cổng trường. Ở đâu ra cái loại người như anh ta vậy không biết, đã làm người khác ngã không một lời xin lỗi còn lớn tiếng đổ lỗi làm Bình An tức muốn chết.

Nhìn thấy sắc mặt không được tốt của Bình An, Minh Quân vội lên tiếng xoa dịu

-Tính khí cậu ấy vốn dĩ như thế cậu đừng để ý

-Để xem có bị sao không?-Nhã Vi xoay xoay người Bình An một vòng để kiểm tra, cũng may là Bình An không bị sao nếu bị trầy xước dù chỉ một chút Vi cũng không để cho cái tên phách lối đó yên

-Bạn câu thật mất lịch sự-Đây là lần thứ hai Bình An nói Thiên Anh bất lịch sự. Cô vốn ít khi lên án hay phê bình người khác trừ phi người khác cư xử qua đáng với cô.

-Minh thay cậu ấy xin lỗi cậu, đừng giận-Minh Quân ái ngại, chuyện của ai làm bây giờ cậu phải là người đứng ra xin lỗi

-Có phải cậu làm thế đâu. Trễ rồi về thôi-Bình An đi đến hướng nhà xe, dắt xe ra cổng trường

-Mày có đi xe đến không?-Bình An để tay lên vai Nhã Vi nhằm giữ thăng bằng

-Ban sáng ba tao đưa đến

-Vậy thì lên xe tao chở về-Bình An hất mặt về phía sau xe. Nhã Vi nhanh chóng ngồi ngay ngắn trên xe nếu không sẽ bị cô bỏ lại mất.

Minh Quân đứng ở cạnh đó liền không thể tin vào mắt mình, thật không ngờ một tiểu thư vốn được cưng chiều như Bình An lại đi xe đạp đến trường trong khi những người khác có xe đưa rước hoặc là đi đến trường bằng xe phân khối lớn như cậu.

-Hai cậu có phải tiểu thư con nhà giàu không vậy?-Minh Quân ngờ nghệch hỏi một câu rất vô duyên. Nếu không phải con nhà có tiền ba mẹ có chức có quyền thì được đặt chân vào cái trường vốn phân biệt giai cấp này sao

-Cậu có thấy mình thực dụng quá không? Nếu bọn tôi không phải tiểu thư thì cậu không chơi à-Nhã Vi rất không ưa những người có quan niệm phân biệt giàu nghèo, nghe câu hỏi này liền thay đổi thái độ với Minh Quân

-Ý tôi không phải thế..... chỉ là thấy hai cậu không như những cô tiểu thư khác-Minh Quân xua xua tay, cậu nào có ý nghĩ phân biệt gì đâu, thấy lạ nên hỏi không ngờ lại bị phản bác gay gắt như thế.

-Là tại chiếc xe này phải không?-Bình An tỉnh nghịch nói. Minh Quân liền gật đầu

-Xe gì cũng là xe thôi không quan trọng, quan trọng là tôi thích đi nó-Bình An nở nụ cười toả nắng rồi đạp xe đi

Minh Quân thoáng ngáy người vì nụ cười đó, nụ cười trong sáng không gượng gạo như những người con gái mà cậu từng gặp. Cậu nhất định sẽ vẽ một bức tranh phát hoạ hình ảnh chân thật này, có lẽ cậu đã tìm được nữ thần cảm hứng của riêng mình. Như nhận thấy hai con người kia đã đi được một đoạn Minh Quân liền lên chiếc mô tô phân khối lớn của mình lấy theo

-Không chờ tôi à

-Bọn tôi có việc không về cùng cậu được-Nhã Vi cười xòa nói, thật ra là cả hai người bọn cô định la cà hàng quán rồi về nhà chính thăm ông luôn. Nghe nói ông vừa đi du lịch về nhất định sẽ có quà cho hai cô cháu cưng này

-Thôi được, tạm biệt hai cậu tôi đi trước-Nói rồi Minh Quân phóng xe một mạch đến nhà Thiên Anh để trị tội anh vì làm nữ thần cảm hứng của cậu ngã

Minh Quân lấy xe đến căn biệt thự sang trọng được bao bọc bởi muôn vàng những bông hoa quỳnh đủ loại, đôi lúc cậu thật không hiểu một người lạnh lùng như Thiên Anh mà có thể đem lòng yêu quý những đoá quỳnh mỏng manh này sao? Không cần hỏi người làm cậu đi một mạch lên phòng Thiên Anh

-Thằng quý-Minh Quân ném mạnh cái gối trên giường vào đầu Thiên Anh đang ngồi đọc sách

-Điên vừa thôi-Thiên Anh chau mày nhìn Quân, nếu là người làm tùy tiện vào phòng những lúc anh đọc sách thì nhất định họ sẽ bị đuổi ngay lập tức nhưng đối với Minh Quân anh chỉ thể hiện sự khó chịu của mình bằng cách chau mày. Vì cho dù nói gì đi nữa thì Minh Quân cũng không thể bỏ cái tính tùy tiện

-Mày nên học cách xin lỗi người khác đi-Minh Quân ngã người ra giường, mắt nhìn lên trần nhà

-Đang định giáo huấn tao-Thiên Anh buông quyển sách dày cộm xuống bàn, dùng cái gối bàn này ném lên người Minh Quân

-Tao thấy mày không nên cư xử như thế với Bình An-Minh Quân ngồi bật dậy

-Hoá ra con nhỏ lời thôi đó tên Bình An. Sau hôm nay mày có hứng thú với những chuyện này vậy?-Thiên Anh cười nhếch mép, anh quá hiểu Minh Quân tuy vẻ ngoài không lạnh lùng bức người như anh nhưng cậu giống anh ở điểm không quan tâm chuyện thị phi nhất là quan tâm đến con gái thứ rắc rối nhất trên đời.

-Ý gì?-Nhìn nụ cười kia của Thiên Anh là cậu biết ngay cái tên này đang nghĩ xấu về cậu mà đúng thôi đối với cái thằng này có cái gì là tốt đâu

-Không gì cả?-Thiên Anh ngã người nằm cạnh Minh Quân, tiện tay vòng qua eo Quân tư thế của hai người dễ làm cho người khác hiểu lầm

-Né ra coi mày biến thái à-Minh Quân đập mạnh người Thiên Anh làm anh rơi xuống giường

-Tao chuẩn men nha thằng kia. Giờ xiu làm thấy ghê-Thiên Anh đá vào chân Quân, chỉ có những lúc ở cạnh Quân anh mới tỏ ra mình là một đứa trẻ 16 tuổi thật sự, biết cười biết thể hiện tình cảm.

Bình An và Nhã Vi sao khi ăn uống no nê liền đạp xe về nhà chính, vừa vào nhà cả hai đã chí choé làm cho không gian vốn dĩ yên tĩnh trở nên ồn ào náo nhiệt

-Ông ơi! Cháu cưng của ông đến rồi nè-Bình An chạy vào phòng khách ôm lấy cổ ông mà làm nũng.

-Nè tao cũng là cháu cưng của ông đó nha!-Nhã Vi lên tiếng công bố chủ quyền

-Ông đã nói bao nhiêu lần rồi sao hai đứa không thay đổi cách xưng hô hả?-Ông từ tốn trách hai đứa cháu cưng của mình

-Không được đâu ông à-Bình An chán ngán lắc đầu, từ nhỏ cô đã không chịu gọi Nhã Vi bằng chị đến lớn thì càng không mà Nhã Vi cũng không hề muốn Bình An gọi mình là chị bởi như vậy cô sẽ thấy mình già hơn Bình An.

-Ta cũng hết cách với hai con-Ông cũng chịu thua hai đứa cháu cứng đầu này, thôi thì gọi sao cũng được miễn là bọn nó vui

Trò chuyện với ông mãi cũng đã đến chiều Bình An liền xin phép ông trở về nhà. Cô phải đưa Nhã Vi về rồi mới trở về nhà. Mỗi lần về ngôi nhà này Bình An lại thấy trống trải đến lạ thường. 10 năm trước đây nơi này ngập tràn tiếng cười trẻ thơ cùng sự hạnh phúc của ba mẹ nhưng bây giờ nơi này chỉ còn nước mắt của Bình An cùng sự vui vẻ của ba của mẹ kế và cả đứa em gái không ruột thịt với cô. Ba cô vui là bởi vì ông không biết đứa con gái này của ông đã chịu uất ức như thế nào, mẹ kế và đứa em gái kia vui vì nhìn thấy vẻ thông khổ cùng uất giận trong đôi mắt vốn dĩ trong veo của cô.

Bình An đi lên phòng thay bộ đồng phục đã sớm vương bụi ra, bước đến cửa sổ nơi đặt những chậu quỳnh toả hương thơm ngát. Vốn dĩ An rất muốn mang chúng ra sân vườn đón nắng mặt trời nhưng nhất định bà mẹ kế kia không tha cho chúng, bà ta nhất định phá nát chúng vì trước đây mẹ cô rất yêu loài hoa này.

Có thể nói hôm nay là một ngày vui vẻ thoải mái của Bình An vì bà ta với em gái cùng cha của cô đang vui vẻ du lịch ở đâu đó chưa về nếu bà ta có ở nhà thì nhất định sẽ kìm chuyện bắt bẻ không để Bình An yên.

Bình An vẫn nhớ, nhớ như in cái lần đó, mẹ cô vừa mới mất một năm ba đã vội đưa cô đi gặp người mẹ mới. Ngày ấy Bình An còn quá ngây thơ, tám hôn đứa trẻ mới lên 7 thì biết gì vậy mà bà ta đã nỡ ra tay đánh Bình An khi ba không có mặt ở đó với lí do Bình An đã nhắc đến người mẹ đã khuất của mình như thế là không tốt. Đến bây giờ Bình An vẫn có thể hình dung được cái tát tay đó đau đớn như thế nào nó thấu tận tâm can cũng chính cái tát tay đó đã khiến cô thay đổi cách nghĩ đối với người lớn. Đến khi Bình An thật sự trưởng thành đủ khôn ngoan để nhận thức được mọi việc thì cô không còn tin tưởng vào cái gì gọi là yêu thương. Những người bạn đồng tuổi với Bình An hầu như ai nấy đều có một nửa của riêng mình nhưng cô lại không. Bình An thắng thừng từ chối những người ngờ ý cùng cô với Bình An cô quan niệm cho dù có yêu thương cách mấy đến một ngày đối phương cũng sẽ thay đổi đến cuối cùng người đau khổ nhất vẫn là cô cũng giống như ba vậy. Ông ấy và mẹ cô đã từng hạnh phúc, đã từng khiến mọi người ghen tỵ trước mối duyên của họ đến cuối cùng thì sao. Mẹ cô vừa mất một năm sau ông ấy đã mang người phụ nữ khác thay thế vị trí của bà vậy thì yêu thương để làm gì.

Chương 3: Chú Vừa Phải Thôi

Ngày nắng lại lên mang theo bao kì vọng về một ngày mới vui vẻ, Bình An tung chiếc chăn bông ra khỏi người nhanh chóng chuẩn bị đến trường. Bình An vốn không phải loại con gái thích trang điểm để bản thân trở nên nổi bật hơn nên chỉ tết tóc đuôi sam cho gọn để đến trường như thế mới ra dáng nữ sinh cấp ba. Vẫn là hình ảnh cô gái nhỏ hồn nhiên chạy chiếc xe đạp con con miệng cười tươi rồi khiến bao chàng phải đắm say khi nhìn thấy. Bình An dắt vội chiếc xe vào nơi quy định rồi đi nhanh lên lớp, vừa bước vào cửa lớp cô đã bị một cậu con trai cao hơn cô một cái đầu đứng chặn trước cửa. Cậu con trai có mái tóc hơi nâu nâu, cánh mũi cao đang nhìn Bình An

-Chào em Bình An

-Anh quen tôi?-Bình An có chút ngạc nhiên, cô mới vào đây được hai ngày ngoài Nhã Vi và Minh Quân ra Bình An không quen biết ai thân thiết đến mức đứng trước cửa lớp đợi cô đi học để nói lời chào

-Chưa nhưng sẽ quen. Anh là Hải Minh học lớp 12T1, anh rất thích em-Hải Minh nở nụ cười làm bao cô gái điều đứng nhằm tán tỉnh Bình An nhưng với đứa có gái vốn không chú tâm đến "trai đẹp" như cô thì chẳng mấy lai động.

Bình An mới bước vào trường nên chưa biết rõ về con người đang đứng trước cô đây nhưng những người khác thì biết rất rõ. Hải Minh là hotboy của khối 12, có biết bao cô gái muốn trở thành người yêu của Hải Minh mà không được ấy vậy mà Bình An mới vào trường chưa được bao lâu đã lọt vào mắt xanh của Hải Minh có lẽ những ngày tháng sau này cô sẽ khó sống với mấy chị si mê Hải Minh.

-Xin lỗi anh nhưng em đã có người yêu rồi-Bình An không biết nên từ chối như thế nào cho phải. Nếu nói thẳng thừng ra sẽ làm Hải Minh thất vọng nhưng nếu không từ chối thì không được. đành nói dối gạt người vậy

-Anh đã điều tra về em. Em chưa có bạn trai. Có phải anh còn điểm nào em không thích không anh sẽ thay đổi-Hải Minh kiên quyết không tin vào những lời Bình An nói.

Đang lúc không biết phải làm sao Bình An thấy Minh Anh đi tới về mặt không quan tâm gì mấy. Cô đành kéo Minh Anh vào, dù gì mạng tiếng yêu đương với cái tăng băng này còn tốt hơn là dính liếu đến hotboy vạn người mê. Bình An vòng tay mình vào cánh tay săn chắc của Thiên Anh do bất ngờ anh không kịp phản ứng chỉ biết đứng trơ ra

-Anh ấy là người yêu của em. Bọn em quen nhau nhưng không muốn cho mọi người biết-Trong lời nói của Bình An có đôi phần gượng gạo nhưng rất khó nhận ra

Sau câu nói của Bình An là hai đôi mắt mở to tròn hướng về cô. Hải Minh thật không tin, cậu đã điều tra rất rõ về cô không hề bỏ qua bất cứ thông tin nào vậy mà chuyện quan trọng nhất lại không biết. Hết nhìn cô Hải Minh liền quay sang nhìn Thiên Anh cứ ngỡ ai xa lạ hoá ra là nam thần Thiên Anh cái tên được nhiều học sinh trong trường đề cử làm hotboy khối 10. Trước đây Hải Minh đã từng gặp Thiên Anh trong buổi thi đấu bóng đá do thành phố tổ chức và còn gặp nhau vài lần trong những buổi tiệc của công ty.

Thiên Anh bất ngờ nhìn cô gái chưa kịp quen mặt kia. Ở đâu ra bạn gái ngang xuong vậy nè, anh biết bản thân mình có số đào hoa nhưng cô gái này có phải quá bạo gan rồi không? Dám đứng ở chốn đông người tự nhận là người yêu của anh. Mà khoảng đã còn nhỏ này, chính con nhỏ này hại anh ngày hôm qua. Cô đã nói thế, tôi sẽ cùng cô diễn cảnh yêu đương.

-Phiền anh tránh sang một bên-Thiên Anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn Hải Minh. Người ta đã nói thế thì cậu cũng không nên đứng đó đành lùi thui trở về lớp nhưng cậu nhất định sẽ chiếm được Bình An.

Thiên Anh kẹp tay vào cổ Bình An lôi cô sên sếch từ cửa lớp vào chỗ ngồi. Biết bao nhiêu ánh mắt nức tiếc hướng về hai con người kia, một nam thần một mỹ nhân xinh đẹp đến với nhau có phải bất công quá không.

Nhã Vi và Minh Quân ngồi ở bàn cuối nghếch mặt ra, hai con người một suy nghĩ "Hai người này yêu nhau từ bao giờ sao mình không biết?"

Bình An la oai oái khi bị Minh Anh kẹp cổ kéo đi, cô thật khốc không ra nước mắt.

-Bỏ ra....Ặc... Ặc.... coi-Bình An vừa ho vừa nói

-Người yêu đừng quậy nữa-Thiên Anh cười gian tà ghé sát vào tai Bình An, không lớn không nhỏ vừa đủ nghe

-Để xem tôi xử cô thế nào

Bình An thoáng rùng mình vì câu nói này, không phải chứ cô chỉ là bất đắc dĩ mà thôi thực lòng cô đâu muốn.

Thiên Anh nhún người Bình An xuống ghé chẳng khác gì con gấu bông. Cô thống khổ thương xót cho cái mông vàng ngọc của mình.

-Chú vừa phải thôi. Nói thế có chết ai đâu mà làm ghê-Bình An nganh nganh lớn tiếng với anh đã vậy còn gọi anh là chú.

-Chú. Con nhỏ này thiệt là muốn chết hả?-Thiên Anh tức đến đỏ cả mặt, sao cô ta dám gọi anh là chú chứ bộ mặt anh già lắm sao? Thiên Anh vốn không phải người thích đôi co mà nhất là với con gái nhưng đối với con yêu nghiệt Bình An này thì không kiềm chế được mà. Nhìn cái mặt tỏ ra ngây thơ kia là muốn đánh cho một phát à.

-Không cãi với chú-Bình An quay mặt ra cười sỗ nhàn nhả ngắm cảnh sân trường xem như mọi việc không liên quan tới cô.

Thiên Anh cũng tức lắm nhưng không làm gì được đành ôm cả bụng tức tối úp mặt xuống bàn.

Hai người bàn trên hết cãi nhau lại đến hai người bàn dưới to nhỏ

-Thật lạ nha! Thằng quý đó chưa từng nói với đứa con gái nào nhiều như vậy-Minh Quân xoa xoa cảm mát dán chặt vào tấm lưng rộng lớn của Thiên Anh.

-Hai người bọn họ quen nhau?-Nhìn cảnh tượng vừa nãy Nhã Vi không hề tin chuyện Bình An và Thiên Anh yêu nhau nhưng vẫn cố hỏi lại để xác thực

-Cậu nghĩ có thể sao?-Miệng nói nhưng mắt Minh Quân vẫn nhìn về hai con người ở bàn trên

-Không thể nào?-Câu nói của Nhã Vi cũng chính là câu trả lời của hai con người vừa cãi nhau chí choé kia.

Sáng ra đã gặp chuyện gì đâu rồi, cả buổi học phải nhìn thấy cái gương mặt lạnh lùng bức người kia làm Bình An càng khó chịu. Thà Thiên Anh nói lí với cô còn tốt hơn là anh nhìn cô với anh mắt giết người kia, cô đứng là đụng phải ổ kiến lửa thật rồi. Bình An lắc đầu ngao ngán rồi lấy xe về. Thiên Anh nhìn theo bóng lưng nhỏ ánh mắt hiện lên ý cười. Từ trước đến giờ chưa có bất kì cô gái nào dám khoát tay anh thân mật, dám đôi co với anh như cô, đúng là một cô gái thú vị.

Bình An mệt mỏi đạp từng vòng xe nặng nề giữ cái nắng như thiêu đốt, cứ cái đà này chắc cô phải suy nghĩ đến việc để tài xế riêng đưa đi học quá. Về đến nhà Bình An nhất định xả nước đầy bồn tắm ngâm mình cho thoải mái. Cô đẩy cánh cổng màu trắng đơn điệu, dắt chiếc xe đạp nhỏ vào nhà. Bình An ngao ngán lắc đầu khi thấy chiếc audi màu đen đậu trước sân nhà. Sao bà phù thủy đó không đi du lịch vòng quanh thế giới một hai năm gì đó rồi về để cô an bình mà sống tiếp cuộc sống cô buộc lòng phải sống.

Bình An nhìn thấy mẹ con bà ta ngồi ở phòng khách hưởng thụ làm cho cô thêm ngứa mắt. Cổ tình không nhìn thấy hai con người kia, Bình An bước đi nhanh về hướng cầu thang dẫn lên phòng

-Chỉ mới một tuần mà tôi thấy cô vô phép hơn rồi-Mẹ kế của cô đánh đá bắt bẻ. Có vẻ như bà ta không kiểm chuyện với Bình An thì bà ta ăn không ngon thì phải

-Dĩ nghĩ mình đủ tư cách đánh giá tôi-Bình An nở nụ cười khinh rồi bước đi lên phòng mặc kệ người mẹ kế kia đang tức tối

-Chị nghĩ mình có thể nói chuyện ngang hàng với mẹ tôi như thế sao?-Đứa em gái cùng không cùng dòng máu tên Hồng Ân của Bình An cũng không có cảm tình gì với cô, được lúc là ăn theo mẹ mình bắt bẻ cô.

Bà ta dùng ánh mắt chán ghét có đôi phần gian ác nhìn theo từng bước đi của Bình An.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con Nhỏ Rắc Rối

Người mẹ kế ấy về rồi, Bình An thật không muốn ở trong ngôi nhà này một giây một phút nào nhưng biết làm sao được đây là nhà của cô, Bình An đã từng hứa với lòng cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa cô nhất định sẽ ở lại nơi này cố gắng giữ lấy cái nơi từng là mái ấm vì chỉ ở nơi này cô mới có thể nhìn thấy hình ảnh của mẹ. Bình An thật không hiểu sao ba cô lại chấp nhận người đàn bà có dã tâm này về thay vị trí của mẹ cho dù ông không chấp nhận. Liệu rằng ba sẽ không lưu luyến mà bỏ rơi bà ta khi biết đứa con gái này của ông bị đối xử bất công trong từng từng ấy năm. Bình An thở hắt ra rồi bước vào phòng tắm xả nước rửa trôi đi bao mối mệt.

Về nhà chưa được lâu Bình An hấp tấp đến trường, chiều nay cô có tiết thể dục. Bình An vốn giỏi đều các môn trong lớp nhưng có mỗi thể dục phần đầu mãi vẫn không đạt. Ngày trước khi còn ở trường cũ Bình An thường lấy lí do đau bụng, nhức đầu,..... đủ loại xin nghỉ nhưng coi bộ ở trường này làm vậy không được rồi. Nghe mọi người nói thầy Phát dạy thể dục rất nghiêm khắc, cho dù con của chủ tịch xin nghỉ cũng không được hưởng hờ là cô. Đang thơ thẩn nghĩ lung tung, bất ngờ Bình An đụng vào ai đó cũng mai cô không bị sau nhưng cái tên bị cô đụng không như vậy. Xem kĩ ra Bình An mới biết là Thiên Anh thật đáng đời cho cái tên băng tăn ngàn năm.

Trong khi Bình An đang hà hề thì Thiên Anh tức đến không nói nên lời, không biết anh đã đất tội gì mà cứ mỗi khi gặp con nhỏ Bình An này là gặp chuyện. Lần trước ngã lần này cũng ngã lại con bị Bình An mang ra làm bình phong nữa có tức không chứ

-Xin lỗi cậu không sao chứ?-Nhìn sắc mặt Thiên Anh cũng đủ biết anh ta đang tức đến tội độ. Bình An liền quay ngoắc một trăm độ tỏ ra ái ngại, kéo tay Thiên Anh đứng lên

Nhưng con người này có lòng tự ái cao thì phải, Thiên Anh lạnh mặt hất tay Bình An ra rồi chống tay xuống đất đứng dậy sửa lại bộ đồng phục

-Coi chừng tôi-Thiên Anh quay lưng bước về hướng sân thể dục

Bình An trề môi nhìn theo người gì đâu mà khó thấy ón. Hình như mọi người tập trung đủ cả rồi chỉ thiếu mỗi Bình An cô liền nhanh chân chạy vào đứng cạnh Nhã Vi.

Đứng ở chỗ Nhã Vi có thể nhìn rõ tình hình lúc này của hai người, máu nhiều chuyện liền nổi lên

-Mày lại làm gì cậu ấy à?-Nhã Vi hỏi nhỏ vì sợ thầy nghe thấy

Bình An liếc nhìn xuống hàng nam cuối lớp

-Tao lỡ đụng trúng chú ấy

-Mày thôi cái kiểu gọi cậu ấy là chú đi người ta bằng tuổi lại học chung lớp mình đấy-Nhã vi chau mày nhắc nhở Bình An ai đòi gọi bạn mình bằng chú

-Tao thích gọi thế đấy. Chú già khó tính-Câu cuối Bình An nói hơi to làm cả lớp chú ý đến trong đó có Thiên Anh và cả thầy thể dục. Thôi rồi đúng là cái miệng hại cái thân lần này bị phạt chắc luôn.

-Đang học không tập trung em muốn tôi phạt sao đây?-Thầy Phát nghiêm nghị nhìn Bình An

-Tuỳ thầy ạ-Bình An lí nhí, không dám ngước mặt nhìn

-Chạy 3 vòng sân cho tôi

Câu nói của thầy vừa phát ra Bình An xanh cả mặt. Thầy à em là con gái đó sức lực không tốt đâu, không thể chạy được 3 vòng sân rộng lớn này đâu cô muốn nói như thế lắm nhưng đành bất lực làm theo nói thêm sẽ khó thân thêm thôi.

Nhìn Bình An vừa chạy vừa thở hổn hển làm Thiên Anh vui đến mức không tả nổi. Cho chừa cái tội không tập trung. Nhân lúc thầy không để ý, anh liền nói với theo Bình An

-Tội nghiệp người yêu quá nhưng nhìn như thế anh đây rất vui-Sau câu nói Thiên Anh còn khuyến mãi thêm nụ cười nửa miệng muôn thuở.

Bình An hận không thể lao đến bóp cổ cho cái tên đó chết. Đúng là không có lòng thương đồng loại, nhìn thấy bạn cùng lớp cùng bàn của mình bị phạt như thế mà có thể vui vẻ.

Nhã Vi lo lắng nhìn gương mặt đang đỏ lên vì nắng và mệt của Bình An, sức khỏe của Bình An vốn không tốt như những người khác nhờ dễ cảm nắng là khổ.

Bên cạnh Nhã Vi, Minh Quân lo lắng cũng không kém, không hiểu sao cậu lại quan tâm đặc biệt đến người con gái này. Cậu và Bình An chỉ mới thân nhau đây thôi nhưng cảm tình cậu dành cho cô dường như đã nhiều hơn thời gian ấy.

Ba vòng sân đúng là rất rất rộng đó nha, chạy xong Bình An chỉ biết thở hổn hển không nói được câu nào

-Hết mệt chưa?-Minh Quân ném cho Bình An chạy nước, đúng là trên đời này chỉ có mỗi Minh Quân tốt với cô. Bình An tu một hơi hết cạn chạy nước

-Bây giờ thì ổn rồi-Bình An tỉnh ngịch đưa tay hình like

Minh Quân chỉ biết lắc đầu, thở không ra hơi mà ổn cái nổi gì. Nhã Vi ngồi bên cạnh dùng khăn lau mồ hôi đang thi nhau tuôn trên trán cô

-Sao này vào tiết thể dục tao khuyên mày không nên nói-Nhã Vi chách lưỡi lắc đầu

-Tại mày chứ ai. Nếu mày không nhắc đến chú ấy là tao đã không nói rồi-Nhắc đến làm Bình An phát tiết lên được, tại ai mà cô ra nông nổi này

-Sao cậu cứ gọi Thiên Anh bằng chú mãi thế?-Lần này đến lượt Minh Quân

-Hai người hợp nhau thật-Nói rồi Bình An tiếp tục tập cùng mọi người nếu để thầy thấy chắc chắn cô sẽ bị bắt chạy tiếp cho xem.

Nhã Vi và Minh Quân nhìn nhau rồi lắc đầu ngán ngẩm "Con này điên thật rồi mình và cái người này hợp nhau gì chứ" cả hai cùng chung một ý nghĩ

Thiên Anh tiến đến chỗ Bình An đang đá cầu cùng các bạn nữ trong lớp, không ngần ngại kẹp lấy cổ cô

-Mệt không người yêu?-Nghe có vẻ Thiên Anh quan tâm cô lắm nhưng cô biết tổng cái tên này đang vui đến nhường nào

-Tránh ra coi cái tên khủng này, có tin tôi hét thầy không hả?-Bình An không tin tên này không sợ thầy nhưng đúng thật cái tên này không biết sợ là gì

-Cô nghĩ tôi sợ à-Âm thanh lạnh lùng mang chút đùa cợt

-Bớt điên giùm-Bình An phát cáu rồi nha, đang lúc trưa nắng mà còn gặp thánh nhây này nữa. Cô nắm lấy cổ tay Thiên Anh cắn thật mạnh, bị cắn theo phản xạ Thiên Anh dứt tay ra ôm lấy chỗ vừa bị cắn mặt nhăn nhó

-Con nhỏ kia sao cô dám hả?-Minh Anh rít lên từng chữ

Bỏ mặt Thiên Anh đang cảm phần tốt độ Bình An xem như không liên quan đến mình tiếp tục đá cầu.

Ở trên tầng ba dãy phòng học dành cho học sinh khối 12 ôn thi có một nam một nữ nhìn xuống sân tập.

Đôi mắt người nam mang chút gì đó luyến tiếc lẫn trong đó là cả một tham vọng chiếm hữu Bình An là của riêng mình

Người nữ nhìn cậu con trai kia đôi mắt kiên định, cô đã bỏ ra hai năm làm bạn cùng cậu, cô đã hạ quyết tâm xoá bỏ tình bạn đẹp này để bước lên đoạn tình cảm khác thiêng liêng hơn nhưng chính sự xuất hiện của Bình An đã khiến mọi sắp xếp của cô trở nên hư không. Cô nhất định không buông tha cho đàn em lớp dưới này rồi...

Bình An cả người đầy mồ hôi cùng Nhã Vi và Minh Quân ra về theo sau còn có cả tên Thiên Anh. Nếu không có hẹn đi bar cùng Minh Quân anh đã về trước từ mấy đời rồi không cần phải đi theo sau nghe con nhỏ Bình An lảm nhảm chuyện trên trời.

Bình An chợt khựng lại khi nhìn thấy Hải Minh đang đứng ngay cổng ra vào. Hải Minh đang chờ cô thì phải, thật phiền mà. Đúng rồi Thiên Anh, cô nhớ ra vị cứu tinh liền đi lùi lại khoát lấy tay Thiên Anh

-Chú à tôi xin lỗi, tôi không nên làm vậy với chú-Bình An cười cười như con ngốc

-Rồi sao?-Thiên Anh vẫn còn giận chuyện ban này, không giận sao được trên tay anh còn cả dấu răng đây này

-Nghĩ tình chúng ta quen biết chú có thể giúp tôi được không?-Bình An bắt đầu giở trò chim chuột ra làm Thiên Anh phải xiêu lòng đồng ý giúp đỡ. Con này đúng là siêu diễn khi cần là quay ngoắc 180 độ à.

Thiên Anh cặp cổ Bình An đi nhanh qua Hải Minh đã vậy còn nói chuyện ngọt ngào yêu thương nữa chứ

-Anh đưa đi ăn kem chịu không người yêu

Hải Minh chỉ biết đứng trơ ra đó, tâm trạng của người đến sau liệu mấy ai hiểu. Không chỉ có mỗi Hải Minh buồn mà ngay cả Minh Quân cũng cảm thấy thế mặc dù cậu biết hai người bọn họ không hề có tình cảm với nhau.

Xin lỗi mọi người vì tگ viết nhầm tên nam chính là Thiên Anh không phải Minh Anh nha *cười*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đi được một lúc xa Thiên Anh mới chịu buông cổ Bình An ra cao lãnh bước về phía trước như không hề quen biết. Nhưng với cái tính tình nghịch như Bình An đi như vậy đâu có dễ, cô ranh mãnh chạy lên phía trước dang hai tay ra chắn ngang lối đi của Thiên Anh,

Con nhỏ này lại muốn bài trò gì nữa đây, Thiên Anh nhủ mãi khó chịu

-Giữ nữa?

-Ban này chú hứa dẫn tôi đi ăn kem không nhớ à?-Bình An chớp chớp mắt long lanh

Thiên Anh thật không ngờ trên đời này vẫn còn tồn tại loại người mặt dày như Bình An, người ta đã giúp đỡ không biết cảm ơn còn đòi dẫn đi ăn kem, theo đúng lẽ cô là người dẫn anh đi ăn mới đúng. Thiên Anh cười lạnh

-Mặt dày bao nhiêu lớp?

-Ừ..... chắc là rất dày-Bình An đưa tay kéo kéo má mình, nói về độ dày của da mặt thì cô là nhất rồi.

Thiên Anh xem như mình chưa nghe thấy, cho tay vào túi quần, tay còn lại kéo người Bình An qua một bên, một đường đi thẳng nhưng chưa được mấy bước đã lùi lại quàng tay qua eo Bình An,

-Giúp tôi cắt cái đuôi này đi, tôi sẽ dẫn đi ăn kem-Thiên Anh ghé sát vào tai Bình An nói nhỏ đủ hai người nghe

Trong lúc hai người to nhỏ với nhau thì Minh Quân và Nhã Vi đã an phận trong quán kem phía trước.

Bình An đang còn mơ hồ bởi câu nói của Thiên Anh, ở phía xa xa cô nhìn thấy dáng người quen thuộc đang bước về hướng hai người. Đó không phải Hồng Ân sao? Sao nó lại ở đây đừng nói là lâu lâu nổi lòng tốt đến đón cô nha, không thể nào Hồng Ân không phải đứa em gái tốt như cô nghĩ. Nó đến đây là vì cái tên đang đứng cạnh cô đấy. Trên tay Hồng Ân còn cầm một hộp quà khá to, nó vui vẻ chạy đến, nụ cười đó có chút cứng nhắc khi thấy Bình An nhưng Hồng Ân không quá bận tâm mấy, chia hộp quà trước mặt Thiên Anh

-Giữ đây?

-Em tặng anh-Hồng Ân cười tươi như hoa

-Lí do?-Trái với sự vui vẻ là cả một khuôn mặt băng tàn khó chịu ra mặt của Thiên Anh.

-Vẫn như trước đây, em thích anh-Tâm trạng Hồng Ân trùng xuống khi thấy thái độ dửng dưng của anh và cả bàn tay đang ôm lấy eo của Bình An, người chị mà nó thấy chướng mắt nhất. Hồng Ân đã chạy theo Thiên Anh từ lúc anh còn học ở trường Ánh Dương cho đến bây giờ vẫn vậy.

Bình An đứng bên cạnh cũng lơ mơ đón được sự tình giữa hai người này, không ngờ chú già này cũng có sức hút đến vậy. Nhưng sao Hồng Ân biết đến Thiên Anh nhỉ? Bình An tự cho mình ngu ngốc khi tự hỏi câu đó, nhìn bộ đồng phục trên người Hồng Ân là hiểu được ngay. Vì ba Bình An biết cả cô và Hồng Ân đều không thích tính khí của nhau nếu không mai ở trường gây tranh chấp cự cãi gì thì không hay nên ba cô đã cho Hồng Ân học ở Ánh Dương còn cô học ở Hoà Bình. Có lẽ Hồng Ân biết đến Thiên Anh khi anh còn học ở đó.

Bình An không ghét bỏ cô em gái này bao giờ, ngày trước khi Hồng Ân còn bé Bình An rất hay chơi cùng còn hết mực thương yêu nữa nhưng đến khi Hồng Ân bắt đầu hiểu chuyện một phần là do mẹ kể một phần là do bản tính đố kỵ bởi từ nhỏ cho đến lớn hầu như Bình An luôn vượt trội hơn Hồng Ân từ về bề ngoài cho đến tính cách nên mối quan hệ của cả hai trở nên căng thẳng như bây giờ.

Quan sát một lúc Bình An mới giật lấy hộp quà từ trên tay Thiên Anh trả về cho chủ nhân của nó, rồi quay sang nhìn Thiên Anh với ánh mắt ghen tuông lờn người

-Ai đây?

-Là đàn em ở trường cũ của anh, người yêu đừng nghĩ lung tung-Thiên Anh cười gượng gạo, anh phải công nhận Bình An có tố chất của một người diễn viên thật sự

-Vậy sao còn tặng quà cho chú, đáng nghi-Bình An hết nhìn Thiên Anh rồi liếc nhìn Hồng Ân, khuôn mặt Hồng Ân khó coi biết nhường nào

-Phiên em tránh sang một bên, tôi không muốn vì em mà chúng tôi bất hoà. Sau này cũng đừng đến tìm hay mang quà tặng tôi, tôi sẽ không nhận-Thiên Anh lạnh lùng kéo tay Bình An đi lướt qua Hồng Ân hướng về quán kem phía trước.

Bình An gấp rút hỏi thúc Thiên Anh đi nhanh một chút hết lời rồi kéo khiến mọi người chú ý.

Riêng về Hồng Ân nó đứng đó nhìn người con trai mà nó đem lòng yêu thương an nhiên nói cười cùng Bình An làm Hồng Ân khó chịu đến mức ngạt thở. Từ nhỏ Bình An đã được mọi người đón nhận, một mực yêu thương còn nó thì chẳng được xem ra gì. Hồng Ân biết nó không phải người nhà họ Triệu nhưng nó rất ghen tị bởi tình yêu thương mà ông dành cho Bình An rồi cả sự cưng chiều không giới hạn của người ba kẻ dành cho Bình An. Rồi bây giờ đến mối tình đầu đơn phương của nó cũng bị Bình An cướp mất nó thật không cam lòng.

Bình An vừa ngồi xuống ghế không kịp xem menu đã gọi liền năm ly kem đủ loại làm Minh Quân và Thiên Anh đều ngạc nhiên hết mức

-Cô có phải con gái không hay bị bỏ đói lâu ngày nay mới được ăn?-Thiên Anh thật hứng thú với Bình An cô rất giỏi làm người khác kinh ngạc

-Nó ăn như thế là ít rồi đấy-Nhã Vi lên tiếng trả lời vì bây giờ Bình An đang bận ngó nghiêng cuốn menu xem tiếp theo sẽ ăn gì

Một chị phục vụ mang kem mà bọn họ gọi, nhìn thấy đồ ăn như nhìn thấy một điều gì đó rất tốt đẹp, Bình An vỗ vỗ tay, đầu nhỏ cũng lắc theo

-Mọi người ăn ngon-Chị chờ có thể Bình An lao đầu vào tàn xác những ly kem mát lạnh.

Hai người con trai ngồi nhìn Bình An ăn hết cười rồi lại lắc đầu thật hết nói nỗi con gái gì mà ăn uống như heo ấy đã vậy còn mút tay nữa

-Không biết dơ sạch-Thiên Anh chìa miếng khăn giấy trước mặt Bình An.

-Ở dơ sống lâu-Bình An đem một câu xanh rờn khiến miếng khăn giấy trên tay Thiên Anh bay theo gió. Cô đứng là hết thuốc chữa

-Sao này đừng rủ tôi đi ăn cùng con heo này-Thiên Anh lắc đầu ngăn ngấm đi với Bình An làm mất hết thể diện của đại thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng như anh

-Con kia mày lớn rồi ăn uống cho đàng hoàng giùm tao-Nhã Vi bắt bình lên tiếng, cô còn lạ gì với cách ăn muốn thuở của Bình An nhưng vẫn không chịu được mà lên tiếng

Bình An mặc ai nói gì thì nói cô vẫn kiên định làm theo kiểu "cứ là mình"

Sau màn đánh chén no say thì nhà ai nấy về, ban đầu Minh Quân có ý định đưa Bình An về nhưng lại bị tên Thiên Anh đáng ghét ngăn lại làm cô tổn tiền đi taxi về nhà vì lúc trưa sợ trễ học nên đi taxi đến.

Vừa vào phòng Bình An chưa kịp thay đồ đã bị Hồng Ân gõ cửa làm phiền chắc là chuyện ban nãy rồi.

-Chị và anh ấy quen nhau lâu chưa?-Hồng Ân dựa người vào cánh cửa giọng buồn buồn

-Khoảng một năm gì đó-Bình An tròn mắt nói dối trắng trợn còn tỏ ra hạnh phúc giống mấy cô nàng mới yêu hạnh phúc khi nhắc đến người yêu.

-Tôi nhất định không để yên chuyện này-Hồng Ân như kiểu cô dành chồng của nó vậy, cao giọng mà cảnh cáo

-Tuỳ em, quan trọng là chú ấy có nghĩ như em hay không thôi. Còn bây giờ làm ơn bước ra khỏi phòng chị-Bình An đóng sập cửa, thả người thật mạnh xuống giường rồi đánh giấc đến tận tối.

Nói cho mn biết rõ Hồng Ân là con riêng của mẹ kế Bình An nha. Hồng Ân nhỏ hơn Bình An 1 tuổi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khai Giảng

Bình An thích thú ngắm nhìn cả sân trường nhốn nháo bởi tiếng nói cười, các thầy cô tất bật chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng. Sân trường rộng lớn, đơn giản hằng ngày bây giờ trở nên trang hoàng lộng lẫy. Trường mới này đúng thật rất chú trọng hình thức, chỉ là buổi lễ khai giảng thôi mà cũng chuẩn bị sân khấu lớn như thế này, Bình An nhìn mãi mới thấy hàng ghế của lớp mình, cô vui vẻ chạy đến hàng ghế đã thấy Nhã Vi cười cười nói nói với mấy đứa con gái trong lớp làm Bình An tức muốn chết, cô phải chỉnh đốn lại con bạn này mới được đã bao nhiêu lần nói đợi cô đến trường vậy mà sáng ra đã dong xe đi trước bỏ cô bơ vơ một mình.

Nhã Vi khẽ rung mình khi nhìn thấy ánh mắt gần như muốn ăn tươi nuốt sống cô của Bình An, Nhã Vi biết điều liền đứng dậy tìm ghế cho Bình An miệng không ngừng cười lấy lòng

-Mấy ngồi cạnh tao đi-Nhã Vi đưa chiếc ghế nhỏ về phía Bình An

-Biết điều thì sống-Bình An đe dọa, cô thừa biết Nhã Vi sợ cô giận mình nên làm càng

Nhã Vi gật đầu lia lịa, cô cái gì cũng không sợ chỉ sợ mỗi Bình An giận mình, con này mà giận rồi là không nói chuyện với ai cả như vậy sẽ rất buồn.

Bình An ngồi phía sau Nhã Vi, chợt nhớ ra Minh Quân liền khiêu nhẹ Nhã Vi

-Minh Quân đâu?

-Đây này-Minh Quân từ đâu bước đến ngồi vào hàng ghế bên cạnh Bình An. Đúng là nhắc tiền nhắc bạc đỡ biết mấy, Bình An cười với Minh Quân

-Hai người biết vì sao trường mình không làm lễ khai giảng ở trong hội trường không-Bình An ngốc nghếch hỏi

-Tuy hội trường của trường mình lớn nhưng không đủ sức chứa từng ấy người đâu-Thiên Anh từ đâu xuất hiện ngồi cạnh Bình An, sẵn tiện trả lời câu hỏi của cô nàng

-Tôi hỏi chú à?-Cái tên đáng ghét này đi đâu cũng gặp được, đúng là âm hồn bất tán mà

-Tôi chỉ là động lòng từ bi mà trả lời giúp những người ngốc như cô thôi-Mỗi lần gặp Bình An, Thiên Anh gần như biến thành một người khác, anh nói nhiều hơn mọi ngày nụ cười cũng trở nên ấm áp hơn.

Bình An không chấp loại người nhiều chuyện như Thiên Anh, cô quay lên hướng mắt về phía sân khấu tập trung lắng nghe thầy hiệu trưởng phát biểu. Trường cấp ba quả thật rất khác nội cái chương trình giảng dạy được đề ra thời nghe cũng đã thấy hiệu quả rồi. Nhưng hấp dẫn hơn vẫn là các mạnh thường quân tài trợ cho trường trong đó có ông Nguyễn Hoàng Thiên gì đó tài trợ chắc cũng cả núi tiền chứ không phải chơi. Bình An lắc đầu, đối với Bình An mấy người này ngoài mặt là tài trợ chứ thực chất là muốn giáo viên chiều cổ con em mình một chút. Đúng là những kẻ lăm tiền đủ chiều trò, hay hôm nào cô bảo ba mình tài trợ như thế này cho cô được nâng đỡ nhỉ? Bình An bất giác bật cười vì suy nghĩ này của mình, chắc chắn cô sẽ bị ba ca bài ca hối lộ cho xem.

Thiên Anh ngồi cạnh nhìn thấy hành động của Bình An không khỏi tò mò, con nhỏ này bị tự kỉ hả trời?

-Cô có cần tôi đi mua thuốc giúp không?-Thiên Anh giả vờ hỏi thăm nhằm nói móc Bình An. Cô đủ thông minh để hiểu ý châm chọc trong câu nói của Thiên Anh liền quay sang liếc nhìn anh đầy cảnh cáo.

-Muốn chết hả-Bình An còn khuyến mãi thêm cái đập tay lên vai Thiên Anh đau rát

-Coi chừng tôi-Mỗi lần bị Bình An chơi xỏ Thiên Anh cũng chỉ biết ngậm ngùi buông lời cảnh cáo ngoài ra anh chẳng làm gì được con nhỏ láo cá này.

Bình An biết rõ Thiên Anh không dám làm gì mình lòng đầy thích thú giương mắt lên nhìn anh đầy thách thức.

Nếu Bình An mà là con trai, Thiên Anh nhất định đề ra đánh một trận cho đã, từ trước đến giờ có ai dám làm vậy với anh đâu chứ.

-Mấy xem cậu ấy tức đến đỏ mặt rồi kia, đừng chọc cậu ấy nữa-Nhã Vi quay xuống nhắc nhở Bình An

-Đúng đó, cậu ta mà giận lên có trời mới cứu được cậu- Minh Quân đệm thêm

-Ple..... chú ấy thì làm gì được tôi-Bình An cười khanh khách nếu không bị Thiên Anh bịt miệng lại thì chắc cô đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường rồi

-Bớt bớt giùm-Thiên Anh lắc đầu trước mức độ trẻ con của Bình An, không cần biết đang ở đâu trong hoàn cảnh nào cô cũng có thể bật cười như con ngốc vậy đấy.

Bình An cắn mạnh vào tay Thiên Anh, cái tên này đúng thật rất tùy tiện,sao có thể bịch miệng con gái một cách bất lịch sự như thế chứ?

-Aaaaa..... con nhỏ này, cô có tin tôi.....tôi-Thiên Anh giận đến tím tai đỏ mặt đến cả nói cũng không thạo

-Chú.... chú.... chú sao nào? Định đánh tôi à-Bình An thích thú đến mức không thể nhịn cười

-Đó là hậu quả-Bình An nghiêm mặt chỉ chỉ vào ấn kí mà cô đã để lại trên người Thiên Anh.

Hai con người kia cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ trước kiểu cảnh cáo trẻ con của Bình An chỉ có mỗi Thiên Anh không thể nào cười nổi. Đường đường nổi tiếng là một người lạnh lùng khó gần vậy mà bị con nhỏ Bình An đối đãi như thế thật tức chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đừng Khóc

Sau buổi lễ khai giảng mọi thứ trở lại qui cũ, học sinh vẫn phải đi học, giáo viên vẫn phải đứng lớp. Và Bình An cũng không ngoại lệ, một mõi cả buổi

sáng bây giờ cô chỉ mong được về nhà đánh một giấc thật dài. Hôm nay, nắng đúng thật rất gay gắt, Bình An thật rất ghét đi dưới trời nắng như thiêu đốt thế này. Cổ ngân nga một vài câu hát không rõ lời để quên đi cái nóng bức, đôi chân thon dài đạp đều đều theo từng vòng xe. Bình An vô tư đâu hay Minh Quân đang lái xe chậm chạp phía sau. Cậu thích thú ngắm nhìn cô gái nhỏ hồn nhiên đạp xe trên đường thật làm người ta không rời mắt được. Tự hỏi từ bao giờ cậu bắt đầu có thói quen dõi theo Bình An, từ bao giờ phòng tranh của cậu có vô số hình ảnh cô nữ sinh nào đó đang đưa đôi mắt trong veo ngược nhìn bầu trời rộng lớn ngoài cửa sổ. Minh Quân thoáng giật mình vì những điều khác lạ trong cậu, phải chăng con tim này đã thực sự rung động trước Bình An. Minh Quân thật không tin vào những gì mình nghĩ, bản tính của Minh Quân vốn không lạnh lùng, vô cảm như Thiên Anh nhưng câu giống Thiên Anh ở một điểm sắt đá. Bề ngoài Minh Quân là con người dễ gần, lại rất biết quan tâm người khác nhưng thật khó để đặt biệt quan tâm một ai đó.

Bình An rẽ vào ngôi nhà phía trước, Minh Quân liền rời đi không để cô nhìn thấy.

Bình An thở hổn hển vì mệt, bước vào phòng cô thực sự rất khó tin. Căn phòng của cô sau lại rối tung lên như thế này, từ chăn, giường, tủ áo cho đến bàn học đều bị lộn tung lên. Bất giác nhìn xuống chân, một mảnh giấy nhỏ bị vò nát Bình An cẩn thận mở ra xem, đó không phải là những dòng nhật kí của cô sao? Sao nó lại thành ra như thế? Vội để cặp sang một bên, Bình An bóc tung cái mớ hỗn độn ấy lên cố tìm cho ra cuốn nhật kí. Nó đây rồi, nó bị vứt dưới gầm bàn học. Tay nhỏ rung rung mở cuốn nhật kí Bình An tức đến đỏ cả mặt, nhật kí của cô bị xé mất rồi. Bình An đủ thông minh để biết tác giả là ai. Đôi tay nắm chắc quyển nhật kí Bình An đẩy cửa chạy nhanh xuống nhà, Tiến đến trước mặt bà Hồng, đôi tay mạnh bạo ném quyển nhật kí xuống bàn

-Tôi đã cho phép đi vào phòng tôi?-Bình An phẫn nộ nói gần như hét vào mặt bà Hồng. Cho dù bà ta có nói xấu Bình An hay cố tình dạy dỗ cô trước mặt ba, cô nhất định không một lời phản kháng nhưng lần này bà ta thật sự rất quá đáng. Nhật kí vốn dĩ là thứ Bình An trân trọng nhất bởi nó chứa đựng rất nhiều rất nhiều những niềm vui, những nỗi buồn chỉ riêng cô thấu. Ấy vậy mà bà ta dám động đến nó chắc hẳn bà ta đã đọc những dòng nhật kí của Bình An lại còn xé nát nó làm vậy chẳng khác nào xé đi những thứ mà Bình An trân quý.

Trước phản ứng gay gắt của Bình An, bà ta chỉ nhếch môi cười nhạt. Bà ta thật sự rất thích nhìn thấy Bình An như thế. Vậy thì sao cho dù Bình An có không vừa lòng đến mức nào đi nữa thì cũng không làm gì được

-Không-Bà ta nhún vai tỏ ra như chuyện không liên quan đến mình

-Tôi cảnh cáo di, sau này không được sự cho phép của tôi thì đừng bao giờ tự ý vào phòng tôi-Bình An không còn bình tĩnh để nói những lời kính trọng đúng mực, cô chỉ ước có thể đuổi bà ta ra khỏi căn nhà của cô.

-Cô càng không cho phép tôi lại càng muốn vào để xem cô làm gì được tôi-Trong câu nói mang vạ phần thách thức.

Đúng thật, Bình An chẳng làm gì được bà ta, ngày từ những ngày còn thơ bé cho dù bị bà ta đánh đến cả thân người đau nhứt Bình An cũng cắn răng chịu đựng vì cô sợ ba sẽ lo lắng nhiều thêm mà nếu có nói thì chắc gì ba đã tin lời đứa trẻ vốn ngỗ ngược như cô.

-Di thử bước vào thêm bất cứ lần nào nữa xem-Bỏ lại câu nói đầy uy lực, Bình An một mạch bước ra ngoài.

Bà ta ngã người ra sofa đôi mắt thâm độc dõi theo từng bước chân của Bình An "*Cô vẫn mãi là đứa con nít trong mắt tôi, để xem cô sẽ làm gì được tôi. Lần này là nhật kí nhưng lần sau sẽ là những thứ mà cô thực sự trân quý*"

Đôi chân cô độc không phương hướng bước đi trên đường, Bình An nên đi đâu giữa trời nắng như thế này đây. Bỗng dưng Bình An muốn khóc đến lạ, việc lần này thực quá sức chướng mắt của cô. Từng giọt nước mắt mặn đắng lăn dài trên khuôn mặt kiêu kiêu. Bình An cứ thế ngồi bó gối trên ghế đá bên đường mà khóc nức nở, đôi vai gầy rung lên từng đợt bởi tiếng nấc nghẹn.

Trong thời khắc tưởng chừng như không thể chịu nổi, đâu đó xuất hiện một người nguyện cho Bình An mượn đôi bờ vai. Minh Quân có việc vô tình đi qua con đường này, cậu vội phanh xe khi nhìn thấy Bình An, con tim này phút chốc quặn thắt vì những giọt lệ kia, cô gái vô tư hay cười hay nói đang cô độc ngồi khóc một mình sao? Cuối cùng là việc gì, là ai đã khiến nữ thần của cậu chịu uất ức.

Minh Quân không nhanh không chậm bước đến ôm lấy tấm thân nhỏ bé của Bình An

-Có chuyện gì sao?-Câu nói này quá ôn nhu, nó chứa vạ phần yêu thương

-Tôi.... tôi.....tôi rất ghét phải sống ở nơi đó, rất ghét chạm mặt với bà ta-Như tìm được người bầu bạn cô mang tất cả những sầu muộn trong lòng một lần nói ra hết, nước mắt cũng vì thế mà tuôn ra nhiều hơn.

-Đừng khóc, đừng khóc, chỉ cần cậu đồng ý tôi nhất định sẽ đưa cậu đến nơi cậu muốn-Minh Quân yêu chiều, vỗ về Bình An

-Tôi thật sự rất mệt-Bình An ôm chặt lấy Minh Quân hơn đối với cô Minh Quân bây giờ thật giống một người anh trai hơn là người bạn.

Bình An thôi không khóc nữa, đưa đôi mắt ngán lệ nhìn Minh Quân ái ngại

-Tôi làm hỏng áo cậu rồi-Bình An dùng tay chỉ mảng áo bị cô làm ướt một mảng to

-Không sao?-Minh Quân tỏ ý không có gì, bị người mình thích làm cho ướt một mảnh áo thì có là gì to tác đầu.

-Cậu nhất định không được nói chuyện này cho ai đâu đấy tốt nhất là hãy quên hết đi-Bình An cảnh cáo

Minh Quân gật đầu chắc nịch, Bình An cười hài lòng sao đó đứng dậy quay trở về nhà miệng không quên nói cảm ơn.

Minh Quân nhìn theo bóng lưng nhỏ trong lòng dấy lên một cảm giác muốn ở bên bảo vệ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thiên Anh bước từng bước chân nặng nề tiến vào ngôi nhà uy nga tráng lệ. Nơi này, là nhà của ba mẹ anh và cũng từng là nhà của anh. Nhưng từ rất lâu rồi nơi này đã hoá thành chốn mà Thiên Anh chán ghét nhất. Đao mắt nhìn xung quanh, nơi này vẫn lộng lẫy như xưa nhưng sau nó xa lạ quá! Thiên Anh thở hắt ra, đôi mắt hăng lên những tia chán ghét, rồi bước vào bên trong căn nhà.

Người hầu đang làm việc nhìn thấy Thiên Anh liền cúi đầu kính cẩn, anh không mấy quan tâm đến những chuyện xung quanh một đường mà đi thẳng vào phòng làm việc của ba mình.

Người đàn ông đó, đã bao lâu rồi Thiên Anh không được nhìn thấy bây giờ nhìn thấy thật quá đổi xa lạ, quá đổi gượng gạo.

-Không biết ông Nguyễn gọi tôi về có việc gì không?-Thiên Anh lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ba, ngữ điệu vô cùng lạnh nhạt xen chút khó chịu.

-Con xem có ai gọi ba mình một cách xa lạ như vậy không?-Ông Hoàng Thiên bắt mực nhìn đứa con trai của mình, bao năm qua ông đã cố gắng để mối quan hệ của hai ba con trở nên tốt đẹp như xưa nhưng tất cả đều bằng không. Ông biết ngày đó là ông đã sai vậy nên cho dù Thiên Anh có như thế nào đi nữa ông cũng không thể lớn tiếng với anh.

-Vậy để xem người đó đã làm ra những gì để con mình không thể gọi một tiếng ba-Thiên Anh trôi chảy đối đáp

-Thôi được, ba không nói chuyện đó nữa-Ông Hoàng Thiên biết rõ con mình đang rất giận rất không muốn nhắc đến những chuyện ấy nữa

-Vào vấn đề chính đi-Thiên Anh vốn không phải loại người có thể chờ đợi, liền lên tiếng

-Ba nghĩ con nên về nhà của chúng ta và cả việc vào công ty làm việc-Ông Hoàng Thiên từ tốn, cân nhắc trong từng câu nói và cử chỉ

-Nhà của chúng ta, hình như ông Nguyễn đây đang hiểu sai điều gì thì phải. Nơi này, từ hai năm trước đã không còn là nhà của tôi nữa rồi. À! còn việc vào công ty làm, tôi không có hứng-Thiên Anh bước ra ngoài, anh thật sự mệt mỏi với những gì đang xảy ra, chính ba anh đã huỷ hoại cái gia đình hạnh phúc của anh, bây giờ gọi anh về cái nơi thương đau này làm gì.

Đôi mắt đau thương nhìn vào căn phòng đối diện phòng làm việc của ba anh, lòng có chút do dự nhưng cuối cùng anh cũng bước vào. Nhìn người phụ nữ dịu dàng trong bộ đầm màu tím cô độc nhìn lên bầu trời xanh cao bên ngoài cửa sổ, cảm giác đau đớn liền ủa về như xé toạt tâm can của phận làm con. Từ sau cái ngày kinh hoàng ấy, mẹ anh đã không còn như xưa. Cả ngày không nói không cười chỉ nhốt mình trong phòng, bác sĩ nói bà ấy bị trầm cảm nhất thời nhưng đã hai năm rồi ngày nào cũng như thế. Thiên Anh bước đến bên cạnh mẹ mình, cả thân hình cao lớn ôm lấy mẹ từ phía sau.

-Mẹ còn nhớ con không?- Trái với cách nói chuyện lạnh lùng xa cách đối với ba, Thiên Anh lúc nào cũng ôn nhu, kính trọng mẹ mình

Không biết bà ấy có nhớ đến Thiên Anh không nhưng nhìn cách bà xoa đầu liền nhận ra được bà rất yêu thương anh

-Hôm nay, ông ấy bảo con về sống cùng, con rất muốn sống cùng mẹ nhưng nếu về đây sẽ đồng nghĩa với việc con tha thứ cho những chuyện ông ấy đã làm với mẹ-Thiên Anh cười chua xót nhìn mẹ mình

Trong căn phòng đơn điệu chỉ có mỗi Thiên Anh nói chuyện nhưng anh vẫn cảm thấy rất vui vẻ, chỉ có khi ở cùng mẹ như thế này anh mới nói nhiều như vậy. Trời cũng đã về chiều, Thiên Anh liền quay trở về nhà của mình. Mỗi lần từ nơi đó trở về anh lại chắc chắn thêm nhiều tâm sự không nên có ở lứa tuổi 16, cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới này.

Bình minh lại lên, Bình An buộc phải ghè mình đón nhận ánh dương cho dù có như thế nào đi nữa cũng phải sống tiếp. Bình An hít một hơi thật sâu, chuẩn bị mọi thứ tươm tất rồi đến trường. Bước xuống nhà cô nhìn thấy mẹ con bà Hồng đang vui vẻ ăn sáng chẳng mải mai quan tâm, Bình An xem như

không nhìn thấy cứ thế dắt xe đến trường.

Bây giờ, còn rất sớm sân trường cũng chưa có ai chỉ có mỗi Bình An thật thích nha! Đưa mắt nhìn những bông hoa băng lăng cô thích thú nở nụ cười, nhìn Bình An bây giờ có ai biết được trong lòng cô đang không vui. Bình An bước đi lên phòng, cả lớp học chỉ có cô và một người nữa. Cứ ngỡ cô là người đi sớm nhất không ngờ bạn cùng bàn lại đi sớm hơn cô. Cái tên này thật không giống ai nếu muốn ngủ thì cứ việc ở nhà mà ngủ còn rất sớm mà sao phải đến trường rồi nằm ngủ gục đầu trên bàn mà ngủ vậy chứ.

-Làm ơn đứng lên cho tôi vào chỗ-Bình An lịch sự đề nghị nhưng trong tâm cô biết chắc cái tên này sẽ kiếm chuyện không cho cô vào đâu.

Nghe có người gọi mình Thiên Anh liền đứng dậy cho Bình An vào, hôm nay tâm trạng anh không tốt chút nào, không có hứng trêu ghẹo cô.

Bình An tròn mắt nhìn Thiên Anh, anh ta bệnh thật rồi. Cô nhón chân đưa tay chạm vào trán Thiên Anh kiểm tra nhiệt độ liền bị anh lạnh lùng hất ra

-Đừng chạm vào tôi-Thiên Anh mặt băng lạnh, hướng mắt về phía chỗ Bình An ý bảo cô về.

Nhìn thấy gương mặt như muốn giết người của Thiên Anh, Bình An liền ngoan ngoãn đi vào chỗ ngồi nhưng cô rất tò mò không biết ai đã chọc giận con người này

-Cậu bị sao vậy?-Hình như đây là lần đầu tiên Bình An nói chuyện và quan tâm Thiên Anh đúng mực như những người bạn

-Im lặng-Thiên Anh không trả lời câu hỏi của Bình An mà chỉ lạnh lùng ra lệnh như một thói quen

-Cậu đang không vui sao?-Nhìn thái độ, cách nói chuyện Bình An cũng đủ tỉnh ý để nhận ra tâm tình của anh.

Thiên Anh không có ý định trả lời Bình An, cô cũng thôi không luận thuyên nữa.

-Những lúc không vui nghe nhạc là giải pháp tốt nhất-Bình An vừa nói vừa đeo phone vào tai Thiên Anh.

Hình như nhờ có âm nhạc mà tâm tình Thiên Anh trở nên tốt hơn hay là vì anh được người khác quan tâm, anh không rõ chỉ biết người con gái này bây giờ rất ấm áp.

Bình An cười hài lòng nhìn khuôn mặt thanh tú của ai đó đang dần dần ra, cô cười ngây ngốc nghĩ về chuyện mình vừa làm, cô cũng có lúc nói chuyện bình thường với con người này sao?

Trong phút chốc lớp học trở nên náo nhiệt, mọi người đã vào đông đủ. Bình An vui vẻ trò chuyện cùng Nhã Vi, Minh Quân ngồi cạnh chăm chú quan sát từng cử chỉ của Bình An trong lòng tự hỏi cô đã hết buồn chưa? Thiên Anh đang say giấc trong những bài nhạc nhẹ của Bình An. Những người bạn trong lớp của họ mỗi người một việc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đừng Chạm Vào Tôi

Bình An cảm thấy không khí cả buổi học rất rất nhàm chán có lẽ vì cách giảng dạy của giáo viên hay là vì sự im lặng cùng sự lạnh lùng bức người của Thiên Anh tất cả Bình An đều không rõ chỉ biết rằng hôm nay cô không vui. Bình An biết rõ Thiên Anh vốn là người trầm tính, ít nói nhưng hôm nay con người đó thật khác lạ dường như Thiên Anh đang có nỗi niềm chôn chứa trong lòng không thể giải bài cùng ai.

Tùng...tùng...tùng

Tiếng trống báo hiệu giờ chơi đã vô tình kéo Bình An trở về thực tại. Nhìn sang bên cạnh, Thiên Anh vẫn đang ngủ rất say nhưng có vẻ giấc ngủ của anh không được yên bình. Cô khẽ thở dài một tiếng rồi cuộc cô là vì điều gì mà quan tâm đến anh ta như thế. Bình An lắc lắc đầu, vội quay xuống tìm Nhã Vi nhưng con nhỏ này đã chạy xuống canteen từ bao giờ rồi cả Minh Quân cũng không thấy đâu. Không có ai chuyện trò Bình An liền quay sang người bên cạnh quấy phá.

Thiên Anh đang say giấc bị ai đó vô duyên vô cớ vô đầu làm anh phát cáo, ngẩng mặt lên lại thấy gương mặt thảo mai làm ngo như không có gì của Bình An liền hiểu ra ngay. Thiên Anh thừa biết trong cái lớp này trừ Bình An và Minh Quân ra thì không có ai dám tự tiện vô đầu anh như vậy nhưng bây giờ Minh Quân không có mặt ở đây thì người làm thế chỉ có thể là Triệu Bình An

-Muốn chết?-Không nóng không lạnh Thiên Anh đều đều phun ra hai từ mang tính uy hiếp cao làm Bình An có chút không yên

-Cậu nói gì?-Nhìn gương mặt Bình An bây giờ ngó không chịu được cô đúng thật rất biết diễn

-Đừng bao giờ chạm vào tôi-Thiên Anh lạnh lùng bước ra ngoài bỏ lại Bình An ngồi ngây ngốc trong lớp.

Bình An đây thật không biết từ sáng đến giờ ai đã chọc giận anh ta mà bây giờ lại trút giận lên cô, thật không công bằng mà.

Đúng lúc Minh Quân bước vào Bình An liền nhanh miệng tò mò đôi chuyện

-Quân, cậu biết vì sao Thiên Anh như thế không?

Minh Quân ngồi vào chỗ suy nghĩ một lúc mới cao giọng

-Trên đời này chỉ có một việc khiến Thiên Anh trở nên như thế thôi-Minh Quân chỉ nói chung chung mà không nói rõ cho Bình An biết vì cho đến tận bây giờ cậu vẫn không quên câu nói mà ngày ấy Thiên Anh nói, chính là đừng bao giờ để người khác biết chuyện gia đình của Thiên Anh bởi Thiên Anh không muốn người khác dùng lòng thương hại mà đối đãi với mình.

Nghe xong câu trả lời mịch mịch của Minh Quân càng làm Bình An tò mò hơn, cô rất muốn biết người con trai suốt ngày mang bộ mặt lạnh lùng kiêu hãnh kia vì điều gì mà trở nên như thế.

-Chuyện gì?

-Nếu cần cậu ấy ắt sẽ nói-Minh Quân trả lời ậm ờ cho qua chuyện nếu không cậu không biết phải nói thế nào.

Nếu Bình An đang tò mò về Thiên Anh thì trong lòng Minh Quân cũng có một nỗi tò mò về người con gái trước mặt. Có gì Bình An lại quan tâm đến Thiên Anh phải chăng là tình bạn hay vì một thứ tình cảm khác đang lớn dần trong tâm hồn người con gái này. Nếu như điều đó là thật Minh Quân sẽ làm thế nào đây?

Bình An nhìn thấy những tia lo lắng trong đôi mắt của Minh Quân

-Cậu đang lo điều gì?

-Không-Minh Quân chỉ ngắn gọn rồi gục đầu xuống bàn trốn tránh đôi mắt trong veo tưởng chừng như có thể nhìn thấu tâm tư của cậu

Bình An thôi không nói, cô xoay người nhìn ra cửa sổ đôi mắt dừng lại nơi vườn hoa phía sau trường. Niềm yêu thích như thúc giục Bình An bước xuống nơi đó, đứng gần mới thấy những bông hoa này thật xinh đẹp. Ở đây có rất nhiều hoa nào là cẩm chướng, hướng dương, cúc rồi cả hồng chỉ có mỗi hoa quỳnh là không có mặt trong khuôn viên của trường chắc vì nó là loài hoa thanh sơ chỉ có thể buông mình trên những tường nhà cổ kính.

Bình An mãi mê ngắm nhìn những bông hoa khẽ rung trong nắng gió mà đâu hay trong phòng nhạc đối diện Thiên Anh đang dựa mình vào tường ngắm nhìn. Anh không muốn Bình An chạm vào mình vì anh sợ một ngày nào đó bản thân sẽ có xúc cảm với Bình An, Thiên Anh sợ chính sự ngây thơ kia sẽ khiến trái tim chạy sang kia rung động. Thiên Anh sợ mình lại giống như ba một ngày nào đó sẽ làm tổn thương người mình từng yêu thương nhất và..... rất nhiều nỗi sợ khác.

Phía trên dãy lớp học cũng có hai con người si mê vẻ đẹp thơ ngây thuần khiết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tâm Sự, Mở Lòng

Hôm nay thật lạ, mọi người đều không có ở nhà nhưng mà như thể Bình An càng thích. Nếu trở về nhà mà thấy hai gương mặt kia cô thực sự không thể nào thờ nổi. Đẩy cửa bước vào phòng niềm vui vừa này liền biến mất để lại cho Bình An nỗi chán ghét cùng tức giận tột cùng. Bà ta quên những gì Bình An nói ngày hôm qua rồi sao hay là bà ta cố tình không muốn nhớ. Người đàn bà đó đang lục tung căn phòng cô vừa sắp xếp lại ngày hôm qua để tìm thứ gì đó cô không rõ nhưng cô chắc rằng món đồ bà ta đang tìm là thứ mà cô yêu mến nhất

-Dì không nghĩ mình làm vậy quá bất lịch sự sao?-Bình An khoanh tay lại dựa lưng vào tường chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt bà Hồng

Bà ta có phần bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của Bình An nhưng nét mặt lo lắng đó không tồn tại quá lâu bởi bà ta đã vội giấu nó đi thay vào đó là gương mặt hồ hởi không gì đáng ngạc nhiên

-Dì dọn phòng cho con thì có gì là bất lịch sự chứ?-Người đàn bà này thật giỏi biện hộ cho việc làm không mấy minh bạch của mình

-Dọn phòng? Thật nực cười-Bình An cười mỉa mai cho câu nói dọn phòng. Bà ta thì làm gì có lòng tốt mà giúp cô những việc vặt vãnh này chứ.

- Sao có thể nói chuyện với người lớn bằng thái độ này. Con đúng thật là một đứa trẻ hư đó Bình An nếu để người ngoài nghe thấy họ sẽ nói gia đình chúng ta không biết dạy con-Trong câu nói của bà Hồng mang vạ phần mỉa mai trăm phần khiêu khích.

Bình An lắc đầu, cô làm sao không nhận thấy được người đàn bà này đang chăm chọc mình

-À! Vậy tự ý vào phòng người khác là được dạy dỗ đường hoàn sao?-Bình An này từ trước đến giờ đã chịu thua ai bao giờ đâu. Có được cơ hội cô liền đáp trả.

Bà Hồng tức đến không nói nên lời chỉ biết hùng hổ bước ra khỏi phòng Bình An.

Bà ta đi rồi cô mới ngán ngẫm nhìn căn phòng thật hỗn độn ba ta rất giỏi trong những việc như thế này.

Bình An chọn cho mình bộ đồ thoải mái nhất sau đó một mình âm thầm dọn lại mớ hỗn độn không phải mình gây nên. Trong lòng Bình An tức lắm nhưng chẳng thể làm gì khác ngoài cam chịu tất cả cũng chỉ vì ba mà thôi. Nghĩ đến ba, nỗi nhớ lại chợt dâng đầy làm những dòng lệ ấm nóng kia không ngừng rơi xuống. Đã một tháng rồi ba không gọi về cho Bình An liệu ông có còn nhớ đứa con gái tội nghiệp này không.

Chiều nay Bình An còn phải đi học, cô gần như gào thét khi nghĩ về điều đó nhưng còn đỡ hơn là ở trong căn nhà này. Sắp xếp căn phòng ngăn nắp như cũ, Bình An nhanh chóng thay đồng phục sau đó khoá cửa phòng cẩn thận rồi đi học.

Vẫn chưa đến tiết học Bình An nghĩ một lúc rồi một mình đi ra vườn hoa sau trường. Có lẽ trong ngôi trường này chỉ có vườn hoa là nơi yên tĩnh nhất bởi đa phần học sinh đều tụ tập với nhau ở trong lớp, sân trường hay canteen gì đấy có mấy ai như cô đâu chứ.

Nhìn quanh quẩn khắp nơi tiện thể quan sát sân sau của trường sự tò mò muốn xem bên trong căn phòng nhạc kia có những loại nhạc cụ như thế nào như thôi thúc cô bước vào. Thật may cửa không khoá, thờ dài một tiếng, đề cửa như thế này nhờ như người bước vào không phải là cô mà là ăn trộm thì sao chứ? Có phải là mất đồ rồi không?

Bình An dừng chân bên cạnh chiếc piano, đôi tay thon gầy chạm nhẹ vào từng nốt nhạc. Đã bao lâu rồi Bình An không tiếp xúc với loại đàn mà cô từng rất yêu mến này. Không tự chủ Bình An ngồi xuống chiếc ghế, đôi tay điều luyện trên từng phím đàn, môi nhỏ cất lên tiếng hát

"Tình yêu thương mẹ trao

Câu ru mỗi tối ngân nga

Xa vời vời tuổi thơ con

Như vầng khuyết ánh trăng non

Thềm hơi ấm vòng tay

Ôm con lúc giấc chưa say

Chỉ thềm những bữa cơm ngon

Bao ngày qua thiếu vắng trong con

Ánh trăng non, tuổi thơ.....

Xa tận thiên đường

Nước mắt con bao đêm trường

Mẹ ơi, Mẹ ơi!

Xa tận thiên đường

Có nghe con vẫn nhớ thương

Mẹ ơi, Mẹ ơi!

Con đây.....

Mẹ có biết con nhớ

Đêm đêm chiếc võng đu đưa

Chỉ là kỉ ức trong con

Như vầng khuyết ánh trăng non

Mẹ cho con đây

Mẹ cho con cuộc sống

Cho con tiếng nói thơ ngây

Biển đời sóng lớn nơi đây

Không mẹ con biết bước sau đây

Ánh trăng non, tuổi thơ con. "

Từng câu từng chữ đều chất chứa nỗi nhớ thương dành cho người mẹ sớm đã khuất bóng của Bình An. Và đây là bài hát đầu tiên mà mẹ đã dạy Bình An có lẽ vì thế mà cảm xúc của cô trở nên dào dạt hơn.

Đâu đó trong góc khuất của căn phòng Thiên Anh đã nghe thấy đã nhìn thấy. Cô gái mỗi ngày cười nói ngây ngô kia đâu mất rồi để lại đây một Bình An u uất. Nhìn đôi vai gầy đang rung lên từng đợt Thiên Anh lại muốn đến bên ôm lấy bờ vai đó mà an ủi nhưng làm sao đây anh vẫn là không vượt qua được cái tôi của riêng mình. Nghĩ mãi vẫn nên trò chuyện cùng cô gái nhỏ này để một phần nào đó giúp Bình An vui hơn.

-Không ngờ cậu lại hát hay đến thế-Thiên Anh thật ngại khi nói chuyện với Bình An thế này tha bắt anh trêu chọc ăn nói thô kệch với cô sẽ tốt hơn.

Thanh âm trầm đều vang lên phía sau lưng, Bình An theo phản xạ mà quay lại thì bất gặp gương mặt hoà mĩ như tạt của ai kia không khỏi giật mình.

-Cậu ở đây bao giờ?-Bình An có đôi phần không vui khi để người khác nhất là Thiên Anh nhìn thấy cô trong phút yếu đuối thế này.

-Đù để nghe hết bài hát đồng đây tâm trạng của cậu-Thiên Anh không lạnh lùng khó gần như ban sáng mà có phần gần gũi nói chuyện với cô cũng cởi mở hơn

-Quên đi-Bình An nhàn nhạt khiến Thiên Anh giật mình. Hoá ra Bình An cũng có những phút như thế này

-Cũng được nhưng.....-Thiên Anh bước đến ngồi xuống ghế cạnh Bình An

-Nhưng gì?-Không kiên định Bình An hỏi như muốn bảo Thiên Anh nói nhanh hơn

-Kể tôi nghe những muộn phiền trong cậu-Nói rồi Thiên Anh mới khựng lại hà có gì anh phải quan tâm đến việc của người khác thật kì lạ

-Vậy..... cậu sẽ kể cho tôi nghe chuyện của cậu chứ?-Bình An dè chừng đưa mắt quan sát biểu hiện của Thiên Anh. Không một chút tức giận Thiên Anh cười nhạt

-Chuyện của tôi..... cậu quan tâm sao?-Thiên Anh trước giờ vẫn xem những người cố tình tiếp xúc với mình là vì tiền vì danh lợi và Bình An vẫn không ngoại lệ.

-Bạn bè tốt nhất vẫn nên lắng nghe tâm sự của nhau-Đúng Bình An chính là xem Thiên Anh như một người bạn.

Sau câu nói và ánh mắt chân thành của Bình An, Thiên Anh thở dài một tiếng rồi kể lại câu chuyện của hai năm trước

Khi đó Thiên Anh chỉ là đứa trẻ 14 tuổi, anh đã từng có một gia đình mà người ngoài nhìn vào không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ. Thiên Anh vẫn nhớ rất rõ đó là vào một ngày mưa tháng tám, ba đưa một người đàn bà trẻ đẹp nhìn nhỏ tuổi hơn ba Thiên Anh rất nhiều, ông ấy không thương tiếc xua đuổi mẹ anh mặc bà khóc hết nước mắt cầu xin. Giằng co nín kéo mãi một lúc không biết là vô tình hay cố ý ông ta đã đẩy mẹ Thiên Anh xuống cầu thang. Khoảnh khắc ấy cả đời này Thiên Anh mãi không quên. Cứ ngỡ anh sẽ mất mẹ mãi mãi trong giây phút đó nhưng thật may mắn bà được đưa vào bệnh viện kịp thời. Qua lần đó mẹ không được như xưa lúc nhớ lúc quên và mắc chứng trầm cảm cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi cũng từ hôm ấy Thiên Anh dọn ra ngoài sống. Cũng nhiều lần Thiên Anh muốn mang mẹ theo cùng nhưng vì người đàn ông đó bảo muốn chuốt lại lỗi lầm năm xưa mặc khác anh sợ mình không thể chăm sóc tốt càng làm cho sức khoẻ của mẹ tệ hơn. Câu chuyện của Thiên Anh là như thế đấy, chỉ vì một phút nhất thời của người lớn đã biến đứa trẻ từng vui vẻ hoạt bát trở thành người sắc đá lạnh lùng như hôm nay.

-Cậu khóc sao?-Bình An yên lặng lắng nghe câu chuyện chọt lên tiếng cắt ngang mạch kể của ai đó.

Thiên Anh ngỡ ngàng hoá ra anh là đang khóc trước mặt một đứa con gái.

-Là bụi- Lòng tự trọng vẫn cao hơn tất cả nếu nói với Bình An anh thật sự đang khóc thì chắc bị con nhỏ này chọc cho chết mất.

Bình An cười phì lắc đầu nhìn Thiên Anh, rồi kéo đầu anh tựa vào vai mình

-Bất cứ lúc nào cậu không vui tôi cũng sẽ cho cậu mượn

Thiên Anh thực không hiểu vì sao bản thân không phản kháng hay tỏ ra tức giận trước hành động của Bình An mà ngược lại anh cảm thấy rất ấm áp và yên bình.

-Cậu không muốn về ngôi nhà đó vì cậu sợ nhìn thấy quá khứ đúng không?-Bình An vô cùng vô cùng hiểu cảm giác của Thiên Anh ngay lúc này vì cô cũng như thế chỉ khác mỗi lí do xuất phát của mớ hỗn độn trong lòng.

-Sao cậu biết?

-Vì tôi cũng như thế nhưng nghe này quá khứ và hiện tại luôn song hành với nhau Hãy nhìn về quá khứ dù bị thương hay tốt đẹp để cô gắng ở hiện thực rồi chúng ta sẽ biến tương lai tương chừng như u tối kia trở nên tươi sáng. Và quan trọng hơn vẫn là hãy cố gắng trân trọng những người thân dù rằng họ đã từng gây nên tổn thương sâu sắc trong cậu bởi vì cậu chỉ có hiện tại để yêu thương họ đừng như tôi có khao khát một mái ấm thực sự đến mức nào đi nữa cũng không thể nào thực hiện được-Bình An vừa nói vừa vuốt vuốt tấm lưng rộng lớn của Thiên Anh. Nói từ này đến giờ vẫn là cô muốn xoa dịu nỗi buồn trong anh trong khi sâu muộn đang vây kín bản thân.

Câu nói của Bình An khiến Thiên Anh trở nên trân quý và cảm thấy cuộc đời này đáng sống hơn.

Trong phòng nhạc quen thuộc của trường có nam sinh nào đó tựa đầu lên vai nữ sinh nào đó. Mọi thứ chìm vào trong im lặng chỉ còn nghe nhịp thở đều đều của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi Đã Có Người Yêu

-Còn cậu- Im lặng mãi một lúc sau Thiên Anh bất ngờ hỏi Bình An, đáp án của những giọt nước mắt kia là gì anh muốn biết.

-Chuyện của tôi hãy để tôi giữ lấy một mình-Bình An đứng lên nở nụ cười tươi nhưng giọng gao với Thiên Anh, cô bước ra khỏi phòng nhạc hướng đến sân bóng. Thiên Anh cũng vội chạy theo, anh bắt lấy cánh tay cô giật ngược lại làm cả thân người nhỏ nằm gọn trong vòm ngực ấm áp của anh

-Cậu lừa tôi?-Thiên Anh nói như không, ánh mắt kiên định nhìn Bình An

-Tôi không lừa cậu. Làm ơn hãy để tôi giữ nó cho riêng tôi đến khi nào không thể chịu đựng được nữa tôi nhất định sẽ tìm đến cậu-Câu nói của Bình An khiến tâm ai đó như có tảng đá lớn đè lên nặng trĩu. Bình An đẩy mạnh người Thiên Anh ra.

Thiên Anh thôi không giữ lấy Bình An, cô đi trước anh bước theo sau cho đến khi đến sân bóng. Cả lớp đã tập hợp đủ trên sân chỉ chờ giáo viên thể dục xuống hai con người còn lảng đãng bên ngoài kia cũng vội chạy vào.

Nhã Vy nhìn thấy hai người vốn dĩ không ưa gì nhau hôm này cùng đi chung thì bắt đầu khai thác thông tin từ Bình An

-Hai người đi cùng sao?-Hạ Vy nghi ngờ nhìn Bình An nhưng cô vẫn đứng dưng

-Trùng hợp thôi

Ở hàng nam phía dưới cũng có người nghi hoặc như Nhã Vy. Minh Quân nói như đùa với Thiên Anh bởi cậu biết thằng bạn này của mình rất không thích người khác bàn luận về chuyện của mình

-Mấy đi cùng

Minh Quân chưa nói hết câu đã bị ai đó liếc mắt không hài lòng

-Nhiều chuyện -Thiên Anh lạnh lùng như băng tản ngàn năm làm Minh Quân không dám nói thêm bất cứ câu nào.

Học thể dục xong ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại, Thiên Anh loay hoay sắp xếp lại đồ cho vào tủ đồ cá nhân của mình xoay qua lại thấy Bình An cười rất chi đáng yêu mặc dầu bản thân mệt sắp chết rồi.

-Cậu không mệt sao?-Thiên Anh chia chạy nước suối cho Bình An

-Mệt-Bình An nhận lấy chạy nước từ tay Thiên Anh một hơi tu hết chạy nước không hề quan tâm đến ánh mắt ai kia đang nhìn mình

-Cậu thật đặc biệt-Thiên Anh cười như không còn câu nói này chỉ đủ mỗi anh nghe thấy.

-Thiên Anh cậu mệt không?

Có người gọi tên mình Thiên Anh liền quay lại, nhìn thấy bạn nữ trong có vẻ xinh xắn đang chia chạy nước về phía mình, Thiên Anh không có dấu hiệu gì muốn nhận thậm chí còn tỏ thái độ ra mặt.

Bình An trở mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt Thiên Anh. Đây không phải bạn Hương ngồi bàn cuối dãy bên sau, không lẽ bạn ấy thích tản băng này sao? Không thể nào, bạn ấy xinh đẹp lại hiền lành như thế thì làm sao đem lòng yêu mến cái tên vô cảm này.

-Đưa tôi thứ này làm gì?-Thiên Anh thừa biết dụng ý của Hương nhưng vẫn tỏ ra không hề hiểu. Nhìn xem ánh mắt hệt hăng của Hương kia chắc bạn ấy buồn lắm!

-Tôi... tôi...tôi-Hương không tài nào tìm được lý do để trả lời câu nói của Thiên Anh

-Người ta chỉ muốn mang nước cho cậu thôi, không thích cũng phải nói sao cho lịch sự chứ-Bình An không thể nào đứng yên nhìn được liền thay Hương đối đáp Thiên Anh

-Tôi không mượn-Thật hết nói với cái tên này người gì đâu mà lạnh lùng phát sợ. Đang còn chưa suy nghĩ xong phải giáo huấn Thiên Anh thế nào Bình An liền bị câu nói của anh làm cho đứng hình nhất thời không hoạt động được.

-Tôi biết cậu thích tôi nhưng mong cậu hãy nhớ, tôi đã có người yêu rồi. Cô ấy đang đứng cạnh tôi-Thiên Anh khoát tay thân mật kéo Bình An đi, cô cố quay lại giải thích với người bạn cùng lớp hiểu mọi việc nhưng không tài nào làm được bởi tên này quả thực rất mạnh nha!

Hương nhìn theo bóng lưng Bình An ánh mắt chán ghét. Hương không thích Bình An,Ban đầu cố tình nói tốt giúp Hương nhưng mục đích chính vẫn là muốn khẳng định chủ quyền. Hương tức tối giậm chân xuống nền gạch, rốt cuộc Bình An có điều gì tốt đẹp mà ai cũng mê luyến vậy chứ

Bình An giẫy giụa thoát khỏi vòng tay của Thiên Anh, đúng là con người tùy tiện mà anh ta không biết đây là trường học hay sao mà nắm tay quàng cổ đi giữ sân thể này

-Ai cho cậu nói vậy?-Bình An tròn mắt tức giận nhìn Thiên Anh

-Không phải đâu năm cậu nói tôi là người yêu của cậu sao?-Thiên Anh cười nửa miệng, lời chuyện xưa cũ ra khơi gọi lại cái trí nhớ cá vàng của Bình An

Nghe xong Bình An liền gao thét trong lòng, ai bảo cái miệng nhanh hơn cái não làm gì bây giờ thì tốt rồi phải mang tiếng làm người yêu của tản băng đi động này.

-Ừ thì cứ cho là vậy đi nhưng cậu cũng không nên nói thế-Bình An xụ mặt lí nhí oán trách

-Biết sao được?-Thiên Anh không mấy quan tâm khoang thay bước đi

Bình An cũng lắc đầu, người gì mà phủ dễ sợ. Nhưng mà từ này giờ bị tên này lôi đi còn Nhã Vy lạc đâu rồi nhì. Bình An nhìn khắc sân trường mãi mới

thấy cô nàng đang lăm lăm dẫn xe ra cổng.

-Hề men-Bình An đập tay vào vai Hạ Vy như cái cách chào hỏi thường ngày của hai người.

-Men cái đầu mày, đứng nói chuyện với trai để chị mày dẫn xe thế này mà coi được hả?-Nhã Vy trách mắng Bình An

-Đi kè xe người ta mà làm thấy ớn à-Bình An đáng vào mông Nhã Vy

-Xi.... đi đâu chơi đi-Hạ Vy cười hề hề rồi Bình An đi chơi. Đang lúc không muốn về nhà Bình An liền gật đầu đồng ý.

Hai cô nàng lượn xe vòng vèo thành phố vui vẻ cười đùa, ngồi ăn ở những quán lề đường nhìn họ bây giờ có ai nói họ là những đứa con cưng của của những người có địa vị được đâu chứ.

-Hải Đăng sắp về rồi-Nhã Vy chợt nhớ ra tin vui chưa báo Bình An biết. Cô nghe thấy tên Hải Đăng miệng cười không ngừng được

-Cuối cùng cũng về rồi. Nhưng khi nào?

-Tao không rõ nữa chỉ nghe ba mẹ nói thế?-Nhã Vy ngao ngán lắc đầu, thông tin mà Nhã Vy cũng chỉ có thể muốn thêm nữa cũng không được. Bình An cũng lắc đầu trước Nhã Vy ai đòi thông tin về anh trai mình mà tin có tin không như vậy chứ.

-Khi nào về rồi tính-Bình An cũng chỉ có thể nói thế. Nhưng dù gì cô cũng mong người anh này quay trở về đây từ rất lâu rồi. Có con người đó ở đây Bình An sẽ cảm thấy ấm áp và được an ủi hơn. Cô biết nói thế sẽ bất công với Nhã Vy vì bao năm qua Vy vẫn luôn ở bên cạnh cố làm cho Bình An vui nhưng Vy không giống như Hải Đăng chắc vì anh ấy sống tình cảm hơn Nhã Vy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bình An định đẩy cửa bước vào nhà đã bị Hồng Ân đứng chắn ngang lối, con bé này lại muốn làm gì nữa đây.

-Tránh sang một bên giúp chị-Bình An khiêm tốn đề nghị Hồng Ân nhưng có vẻ như Hồng Ân không quan tâm đến câu nói của người chị này rồi.

-Tôi muốn nói chuyện-Hồng Ân kiêu căng gần như không một chú tôn trọng nào dành cho Bình An

-Chị nghĩ chúng ta không có chuyện gì để nói-Bình An chán ngán hờ hững buông ra câu nói sau đó bước sang một bên đi lên phòng

-Có phải anh Hải Đăng sắp về nước?

-Em quan tâm sao?-Bình An cười nhếch mép rồi bước lên phòng, Hồng Ân cũng có lúc quan tâm đến con người đó sau.

Điện thoại của Bình An rung lên, là ba gọi cô. Cuối cùng thì ba cũng chịu gọi cho đứa con gái này rồi

-Con nghe ạ-Bình An nằm phịch xuống giường, giọng nói đầy vui mừng

-Con gái ở nhà thế nào rồi-Bên kia vang lên giọng nói ồm ồm thân thuộc.

-Tất cả đều tốt ạ. Con gái nhớ ba-Câu nói này đã nhiều lần Bình An muốn nói nhưng không có dịp

-Ba cũng rất nhớ con-Khoé mắt người làm ba bên kia lại cay,bản thân không khỏi tự trách vì bấy lâu nay loay hoay với công việc mà lãng quên đứa con gái sớm không còn tình yêu của mẹ này.

-Vậy ba mau về đi, như thế con sẽ không còn nhớ ba nữa-Bình An cười rộ lên, miệng không ngừng nói lên ước mong của bản thân.

-Một vài tuần nữa ba sẽ về-Ba cô cười hài lòng khi nghe giọng cười ngây ngô của con gái.

-Vâng ạ

- Xin lỗi con nhưng bây giờ ba có việc cần làm rồi- Ba cô ái ngại

- Vâng ạ- Bình An cúp máy, trong lòng không khỏi vui mừng.

Hôm nay tâm tình của Bình An cực kì tốt, cô nàng đạp xe đến trường miệng nhỏ ngân nga một vài câu hát. Làm tâm tình cậu trai nào đó trở nên tốt hơn, cuối cùng người đó lại cười tươi như bao ngày. Minh Quân vội nhấc ga lấy con moto của mình chạy song song với Bình An

- Cậu có chuyện gì vui sao?- Minh Quân đưa mắt đẹp nhìn sang Bình An nở nụ cười mê hoặc lòng người

- Tôi thì lúc nào mà không vui- Bình An vỗ ngực, cao giọng làm Minh Quân không khỏi bật cười. Nếu như Bình An lúc nào cũng vui vẻ như lời cô nói thì tổ biết mấy

- Mà nè, cậu có thể nào chạy phía trước hoặc phía sau tôi được không?- Bình An chu môi nhỏ, chau mày nhìn cậu bạn bên cạnh. Cô thật không hài lòng với kiểu đi đường này của Minh Quân, nhờ như có xe phía sau không mai đụng trúng cậu ấy, có phải sẽ luyên luy đến cô không, thật là.

Minh Quân nhìn biểu hiện trên gương mặt đáng yêu kia lòng không khỏi rung động, rốt cục là vì điều gì mà một cô gái kia có thể biến cậu trở nên như thế này chứ.

- Biết rồi- Minh Quân cười hiền rồi chạy chậm phía sau Bình An cho tới khi đến trường.

Bước vào cổng đúng lúc chạm mặt Thiên Anh và Hải Minh, Bình An không ngừng gào khóc trong lòng không ngờ cô phải gặp lại kẻ bám dai Hải Minh. Không cần phải nghĩ đôi chân thon dài bước về phía Thiên Anh chủ động khoát lấy tay anh

- Người yêu- Bình An là cố tình khẳng định với Hải Minh cô đã có người yêu đồng thời muốn nhắc nhở Thiên Anh diễn tốt vai của mình. Sau đó vui vẻ quay sang Hải Minh chào hỏi theo lễ tự nhiên.

Hành động thân mật giữa cô và Thiên Anh khiến tâm tình hai con người đứng bên cạnh trùng xuống hẳn. Hải Minh đủ tinh ý để nhìn thấy biểu hiện của Minh Quân,

- Không ngờ em trai của anh cũng có lúc thay lòng- Dụng ý trong câu nói kia không phải là đang cười nhạo Minh Quân sao

- Anh cũng chẳng khác gì tôi- Mảng đối đáp của hai anh em nhà họ kết thúc đơn điệu, Minh Quân lạnh nhạt bước về lớp, Hải Minh cũng rời đi chỉ còn mỗi cô và anh.

- Họ là anh em sau?- Ngơ ngác nảy giờ Bình An mới có thể hỏi được. Thiên Anh gỡ tay cô khỏi tay mình không quan tâm gật đầu một cái rồi cao lãnh bước đi. Bình An liền gấp gấp bước theo miệng không ngừng luyên thuyên

- Anh em họ sao? Nhưng anh em sao có thể nói chuyện xa cách như thế?- Bình An tự cho mình ngu ngốc, không phải cô và Hồng Ân cũng được gọi là chị em đó sao vậy mà quan hệ của hai người có tốt đẹp gì mấy đâu, anh em không nhất thiết phải đối tốt với nhau.

- Nhiều chuyện- Thiên Anh hừ lạnh rồi bước vào lớp.

Bình An chạy vào chỗ Minh Quân miệng không ngừng hỏi

- Hai người là anh em thật sao?

Minh Quân cười buồn rồi gật đầu, anh em đúng rồi cậu và Hải Minh từng là hai anh em tuy không cùng mẹ nhưng họ rất yêu thương nhau, họ đã từng có một khoảng thời gian tuyệt diệu nhưng chỉ vì cái gọi là tình yêu và quyền thừa kế cái sản nghiệp của gia tộc mà đối nghịch nhau. Minh Quân đã từng yêu người con gái đó say đắm nhưng thật trớ trêu khi người anh trai mà cậu hết mực tôn trọng lại dùng thủ đoạn để có thể giữ người con gái ấy bên cạnh. Bởi vì tình yêu đặc nhảm chỗ củ Hải Minh đã dồn người con gái ấy vào bước đường cùng để cuối cùng cô ấy phải chọn cái chết để giải thoát. Minh Quân đã đau khổ đến mức chỉ muốn chết theo người đó nhưng rồi vì mẹ cậu phải gắng gượng mà sống tiếp, khó khăn lắm Minh Quân mới mở lòng, trái tim nguội lạnh từ lâu lại đập những nhịp yêu thương trước Bình An vậy mà Hải Minh một lần nữa rung động trước Bình An ông trời thật khéo trêu người mà.

- Này cậu sao vậy?- Tiếng gọi trong trẻo mang một chút khó hiểu của Bình An kéo Minh Quân trở về thực tại.

- Cậu ta thì bị gì được- Đúng lúc Nhã Vi bước vào liền không quan tâm một mực muốn trêu chọc Minh Quân

- Tôi không có tâm trạng đầu khẩu với cậu- Minh Quân chán nản đưa mắt nhìn Nhã Vi, cô gái này thật không biết chọn đúng thời điểm mà chọc giận cậu.

- Hai người là anh em sao lại nói chuyện xa cách như thế?- Bình An ngây thơ chất vấn đâu hay trong lòng Minh Quân đang dâng trào những kí ức xưa.

Thấy sắc mặt Minh Quân không tốt, Thiên Anh biết chắc rằng trong lòng cậu đang như thế nào chỉ trách Bình An quá ngu ngốc đã động vào vết thương khó lành của Minh Quân.

Anh đứng lên kéo tay Bình An xuống phòng nhạc, bị kéo đi không rõ nguyên do Bình An hăm hực

-Cậu bị điên à, sao lại kéo tôi ra đây

Thiên Anh cho tay vào túi quần, dựa tấm lưng vào tường lạnh lùng

-Sau này đừng thất mắt gì về chuyện của Minh Quân

-Tại sao?-Lại ra lệnh nữa rồi, Bình An thật ghét Thiên Anh những lúc như thế này, nói năng không rõ ràng.

-Chỉ biết như thế là được-Thiên Anh lạnh giọng liếc mắt nhìn Bình An

Bình An không quan tâm đến những lời Thiên Anh nói, đôi tay thanh thoát lướt trên từng phím đàn đã vào đây rồi mà không đàn thì rất tiếc.

Thiên Anh liền chú ý đến cô gái nhỏ bên chiếc đàn, mắt đẹp khê động. Ngay thời khắc này, Bình An quá đôi xinh đẹp, khuôn mặt đáng yêu thánh thiện cô thực giống thiên thần. Thiên Anh đưa tay đặt lên ngực trái, chỗ này của anh hôm nay sao lại đập nhanh vậy chứ.

Trong lớp học, Minh Quân gục đầu xuống bàn mọi hình ảnh của một năm trước đây chợt ùa về thật chặc trái tim cậu. Cứ ngỡ thời gian sẽ làm hình ảnh người con gái đỏ phai mờ trong cậu nhưng thực chất nó vẫn tồn tại tận sâu trong trái tim này.

Nhã Vi ngồi bên cạnh, cố gắng không quan tâm đến Minh Quân nhưng biết làm sao được

-Bệnh sao?-Nhã Vi đưa tay áp vào trán Minh Quân liền bị cậu gạt sang một bên lớn giọng

-Không cần cậu lo

Giọng nói của Minh Quân khàng đặc, đôi mắt hoe hoe đỏ

-Cậu khóc sao?-Nhã Vi thoáng bối rối không ngờ con trai lại có lúc rời nước mắt như thế này đây.

Minh Quân liền quay người tránh ánh mắt của Nhã Vi rồi bước thật nhanh ra khỏi lớp, Nhã Vi cũng vội vã chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trên sân thượng Minh Quân đang đứng khoanh tay quay lưng về phía Nhã Vi, đôi mắt vô hồn hướng về phía toà nhà cao tầng đối diện trường.

-Theo tôi làm gì?-Im lặng một lúc lâu Minh Quân nhàn nhạt mở miệng

-Cậu nghĩ tôi muốn theo cậu lắm sao?-Nhã Vi bực dọc bước lên đứng trước mặt Minh Quân. Con người này hôm nay thật lạ, Minh Quân sôi nổi hay bày trò treu chọc cô đâu rồi.

-Không muốn sao lại theo-Minh Quân nhìn chằm chằm vào Nhã Vi, sao cứ cố tỏ ra quan tâm cậu như thế chứ, đáng vẽ của cậu lúc này đáng thương đến mức một con nhò ngày ngày treu chọc mình làm niềm vui bây giờ lại quan tâm hết mực như thế này.

-Chỉ vì tôi.... tôi lo cho cậu-Nhã Vi thật không quen khi nói những lời này với Minh Quân.

Cậu cười tự giễu hoá ra cậu cũng có người quan tâm đấy. Từ trước đến giờ cũng chỉ có mỗi người cậu yêu thương trước đây mới quan tâm cậu vậy mà hôm nay lại có một người khác nói những lời quan tâm xa xỉ kia.

Nhã Vi kéo cả thân hình to lớn của Minh Quân dựa vào người cô, Nhã Vi không rõ bản thân mình đang nghĩ gì mà làm thế có lẽ là cô muốn chia sẻ một chút buồn phiền trong lòng người con trai này.

Minh Quân đẩy Nhã Vi ra xa

-Cậu không cần làm thế-Minh Quân quay người rời khỏi sân thượng.

Ở trên sân thượng Nhã Vi có thể nhìn thấy Minh Quân lái xe khỏi trường rất vội. Nhìn bóng dáng ấy hoà vào dòng người xuôi ngược tâm cô có thứ gì đó đè nặng, cô là đang không yên khi để Minh Quân lái xe đi trong tâm trạng như thế này. Nhã Vi không biết lí do gì đã khiến Minh Quân như thế cô chỉ biết rằng bản thân đang lo cho cậu, rất nhiều.

Khúc nhạc kết thúc Bình An đưa mắt long lanh nhìn Thiên Anh lại bắt gặp anh đang nhìn cô mê luyến thoáng chút bối rối Bình An không biết nên nói gì.

-Cậu thích đàn sao?-Thiên Anh cười ôn nhu, nụ cười này Bình An chưa bao giờ nhìn thấy ở anh quả thực những lúc Thiên Anh cười tự nhiên như thế này rất đẹp.

-Mẹ tôi trước đây là một nhạc công-Ánh mắt Bình An trở nên sáng ngời nhưng có chút gì đó nhớ mong hiện lên khi cô nhắc về mẹ.

-Vì thế mà cậu yêu đàn

-Có thể nói thế-Bình An cười rạng rỡ nhưng nụ cười đó chợt tắt khi cô nhớ về chuyện sáng nay

-Chúng ta cúp học sao?-Bình An có phải quá ngây thơ khi hỏi câu này rồi không.

Thiên Anh bật cười thật không biết nói sao với cô gái này. Làm như lần đầu tiên cúp học không bằng ấy.

-Ừ, bây giờ tôi sẽ vào lớp lấy sách vở cậu hãy ra nhà xe lấy xe rồi chờ tôi trước cổng-Thiên Anh nói rồi bước đi về hướng phòng học.

Bình An lắc đầu trước sự làm việc nhanh lẹ của Thiên Anh cô còn chưa định hình được mình phải làm gì anh đã đi rồi. Cô lăm lăm dắt chiếc xe đạp của mình đứng chờ anh trước cổng.

-Cầm lấy-Thiên Anh ném chiếc balo con con vào người Bình An, mai là cô bắc kíp nếu không chắc cái balo đã hạ cánh trên khuôn mặt baby của cô rồi.

-Sau này làm ơn đừng có ném đồ kiểu đó nữa-Bình An cau có chu môi mắng Thiên Anh

-Về-Thiên Anh mắt hút trên chiếc moto bỏ lại Bình An một mình, người gì đâu mà lãnh đạm thấy ón à.

Đang định lên xe về thì Bình An bị Nhã Vi kéo xe lại

-Chờ tao về

-Có chuyện gì à?-Nhìn mặt Nhã Vi buồn buồn Bình An biết ngay nhỏ đang có chuyện không vui trong lòng.

-Không-Nhã Vi cố nặn ra nụ cười thật tươi để Bình An yên tâm. Nhã Vi bước lên xe im lặng để Bình An chờ về.

Thiên Anh bước vào phòng tranh, lâu rồi không đến đây nhưng nó vẫn thế không có gì thay đổi. Căn phòng không quá rộng nhưng đủ để trưng bày tranh ảnh. Thiên Anh dựa người vào cửa nhìn Minh Quân đang thần thờ trước bức tranh một cô gái đứng giữa ngọn đồi bình yên trong bộ váy trắng khôi.

-Mày lại nhớ đến Diệp sao?-Trong lời nói của Thiên Anh mang chút ưu tư, ngày nghe tin Diệp mất cậu gần như chết lặng. Cô gái đó vừa là bạn vừa là đứa em gái nuôi mà anh hết mực cưng chiều.

-Cứ nghĩ tao sẽ quên được em ấy nhưng tao sai rồi mày-Minh Quân bắt lửng

-Quên em ấy đi-Thiên Anh đập mạnh tay vào vai Minh Quân động viên

-Nếu tao bảo mày quên chuyện ba mày đối với mẹ mày thì mày có quên được không?-Minh Quân hét lớn. Thiên Anh lặng người, chuyện đó cả đời này anh không thể nào quên được

-Vậy thì đừng quên, nhưng mày đừng dằn vò bản thân nữa cái chết của em ấy không liên quan đến mày- Thiên Anh khuyên Minh Quân một cách chân thành nhất, con người mà có phải gõ đá đâu mà không biết đau đớn chứ.

Sự im lặng gần như bao trùm cả căn phòng có chăng cũng chỉ là tiếng thở dài, Minh Quân bó gối thu mình trong góc nhỏ của căn phòng tự mình suy nghĩ về những chuyện đã quá trong khi đó Thiên Anh lại không an phận đi khắp căn phòng. Tính tò mò trỗi dậy khi Thiên Anh nhìn thấy khung tranh được bọc lại bởi một lớp vải trắng tinh khôi, anh đưa tay định kéo tấm vải ấy ra đúng lúc có một bàn tay khác giữ chặt tay anh, Thiên Anh xoay người lại liền

nhìn thấy đáng vẻ không hài lòng của Minh Quân.

-Làm gì mà bí mật vậy không biết?- Thái độ của Minh Quân càng làm cho Thiên Anh tò mò gấp bội lần

-Một người con gái- Trong lời nói của Minh Quân mang theo vạn lần sùng nịnh

-Không lẽ mày yêu người con gái trong tranh này sao?

Minh Quân im lặng không nói nhưng Thiên Anh có thể thấy được sự cảm mến trong đôi mắt Minh Quân khi nhắc đến cô gái ấy.

-Tính cách của người đó rất giống em ấy, tao không rõ mình là đang yêu chính người đó hay chỉ vì người đó giống em ấy mà động lòng- Minh Quân thờ dài, ánh mắt vô định.

-Chuyện này tao không giúp gì được rồi, tao đi đây- Thiên Anh đặt tay lên vai Minh Quân rồi bước đi để lại không gian yên tĩnh vốn có.

Sau khi đưa Nhã Vi về một mình Bình An đạp xe khắp nơi. Cô thực rất muốn biết vì sao Nhã Vi lại như vậy nhưng những lúc Nhã Vi không vui tốt nhất là im lặng đến khi nào muốn nói nhỏ sẽ tự nói ra. Cô rẽ vào công viên, chọn một băng đá dưới tán cây rộng lớn mà ngồi rồi mang điện thoại ra chuyện tâm cà ngôn tình. Bình An vốn rất thích truyện vì cho dù là vui vẻ hay đau khổ tất cả cũng chỉ có trong truyện.

-Chưa về nhà?- Giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên xóa tan cái không gian yên tĩnh của Bình An làm cô vô cùng không hài lòng ngược mặt lên. Hoá ra là Thiên Anh, một sự xuất hiện không đúng lúc.

-Tôi không về nhà có ảnh hưởng đến kinh tế nhà cậu không?- Bình An trừng mắt nhìn anh.

-Không- Thiên Anh nhúng vai rồi tùy tiện ngồi xuống cạnh Bình An, tay nhanh nhẹ giật lấy cái điện thoại trong tay cô.

-Trả điện thoại cho tôi cái tên trộm kia- Bình An gắt

Mặc kệ ai kia đang tức giận Thiên Anh tay lướt màn hình điện thoại miệng cười thích thú.

-Cậu đúng thực là con người mơ mộng

-Kệ tôi- Nói rồi Bình An chồm đến dành lại điện thoại không ngờ lại mất đà ngã vào người Thiên Anh. Liên bị anh đẩy ra

-Cậu biến thái à- Thiên Anh lúng túng

-Biến thái cái đầu cậu- Bình An ngượng không biết để mặt vào đâu.

-Cái đầu tôi không có biến thái- Thiên Anh không vừa cái lí lại, không biết từ bao giờ mỗi khi ở cạnh Bình An anh lại nói nhiều đến thế.

-Không nói với cậu tôi về đây

Nhìn đáng nhẽ rồi đi Thiên Anh vẫn không thôi cười, cô gái đó quả thật rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tìm được nơi đọc truyện yên tĩnh, Bình An cứ thế mà vui đầu vào những tình tiết trong truyện đến khi ngẩng nhìn lên mới biết trời đã về chiều. Cô liền nhanh chân về nhà để tránh người mẹ kế kia có chuyện than phiền cùng ba cô, Bình An thật không thích điều đó.

Bình An vào phòng trong im lặng, cô không có thói quen chào hỏi người khác khi bước vào chính căn nhà của mình. Bình An gần như không thể thờ được vì tức giận khi cánh cửa của căn phòng cô hé mở. Mọi thứ nơi đây, một lần nữa bị làm cho rối tung lên, quá đáng hơn hết là ảnh của mẹ cô bức ảnh cuối cùng của mẹ mà khó khăn lắm cô mới có được đã bị xé vụn vật nằm rải rác trên sàn nhà còn cả những chậu quỳnh Bình An nâng niu cũng bị đập vỡ nhìn những cánh hoa đang dần úa đi làm cô thêm oán giận con người đã gây nên những việc này. Bình An nước mắt không ngừng rơi, cả thân người mòng manh ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh ngắt cố gắng nhặt lại tấm hình bị xé nát, đôi tay run run nhặt hết hình rồi lại cẩn thận mang những bông

hoa kia vào chậu. Bình An mang chúng đến phòng mẹ kế, người đàn bà đó đang nhàn hạ tám chuyện với bạn thật làm cô không khỏi bật cười cái gì mà bà ta thương con chồng như con mình, cái gì mà chăm sóc lo lắng đến từng chi tiết nhỏ thật chói tai mà

-Dì thôi ba hoa được rồi-Bình An mạnh mẽ lao đi những giọt nước mắt, lạnh giọng cười giễu cợt

-Ba hoa, con tốt nhất là nên học lại cách ứng xử của mình đi Bình An-Bà ta đang cố tỏ ra hiền từ giáo dục con cái sao

-Dì vẫn nên làm thế hơn tôi-Bình An cười khinh, trông mắt đẹp nhìn con người đáng ghét trước mắt. Cô giận mình không thể một lần giết chết bà ta.

-Sao???-Bà ta ngó người sau câu nói của Bình An

-Tôi thật không hiểu một người như dì mà cũng có thể trở thành bác sĩ được sao? Người chết rồi mà dì còn không để yên thì người sống dì còn đối xử thế nào nữa?-Bình An dựa người vào tường nói như không. Cô chính là đang rất căm hận và coi thường người này

Bốp....

Âm thanh chói tai vang lên, bà ta vừa tát Bình An, má phải của cô đau rất nó gần như sưng tấy lên nhưng vẫn không đau hơn tâm cô lúc này. Bình An từng tự nhủ với lòng rằng sao này cho dù có như thế nào đi nữa cô cũng không để bà ta đánh cô thêm bất cứ lần nào khác vậy mà hôm nay bà ta đã dám đánh cô, cái khoảnh khắc này tựa hồ như nhiều năm trước.

-Dì không có quyền đánh tôi-Bình An gần như hét lên, tiếng hét đó thể hiện rất rõ sự căm phẫn tột độ trong cô

-Sau lại không có quyền? tôi chính là mẹ kế của cô kia mà con hư thì có quyền đại-Bà ta tựa như con rắn độc chỉ chờ Bình An sơ suất nhất định sẽ làm hại đến cô

-Từ trước đến giờ tôi luôn cố gắng nhẫn nhịn để cái nhà này được yên nhưng hôm nay nó đã vượt quá giới hạn của tôi rồi

-Nếu không thể chịu được nữa thì cô hãy đi đi, đi khỏi căn nhà này-Bà ta thách thức Bình An, đúng vậy đây mới là điều mà bà ta muốn. Bao lâu nay bà ta tìm mọi cách cũng chỉ để Bình An không chịu đựng được mà tự khắc rồi đi.

Bình An không nói thêm bất cứ câu gì quay lưng rồi đi dứt khoát một chút cũng không lưu luyến. Trời bây giờ đã tối, Bình An một thân một mình không biết nên đi đâu, cô ngồi xuống ghế đá bên đường nhẹ nhàng đặt chậu hoa xuống cạnh bên, tay nâng nụ bức ảnh bị xé nhỏ của mẹ liền không kiềm được nước mắt. Cô ngước lên nhìn bầu trời cao rộng đầy những tinh tú đang lấp lánh nếu hôm nay tâm trạng cô tốt thì bầu trời này trong mắt cô chắc hẳn rất đẹp. Bây giờ cô nên đi đâu đây, vào khách sạn ở chắc chắn là không được rồi bởi bây giờ trong người cô không có tiền và lại bản thân vô cùng sợ mà không thể một mình ngủ ở chỗ lạ được. Còn nếu đến nhà Nhã Vi lại càng không được bởi chuyện này mà đến tai ông nhất định ba sẽ bị ông trách mắng mà Bình An không thích nhìn thấy ba có thêm bất cứ áp lực nào nữa, ba cô đã phải lo lắng quá nhiều điều rồi. Đang lúc suy nghĩ không thông thì Thiên Anh vô tình xuất hiện

-Cậu có biết bây giờ nhìn cậu rất thảm không?-Thiên Anh đứng trước mặt Bình An mặt nhăn nhó đến khó coi

-Rồi sao?-Bình An cố giương đôi mắt còn ngấn nước nhìn Thiên Anh cảnh cáo

-Cậu khóc sao?Có chuyện gì à? Sao bây giờ vẫn còn ở đây-Nhìn thấy Bình An mặt đỏ hoe, cho dù cô có cố cười cách mấy cũng không thể giấu đi nỗi buồn trong lòng làm Thiên Anh vốn sắc lạnh cũng phải lo lắng mà hỏi vồn

-Tôi đang không có nơi để ngủ tối nay?- Bình An thờ dãi một tiếng rồi than phiền về hoàn cảnh trước mắt của mình

-Sao không về nhà-Thiên Anh đưa tay lau đi những vết bẩn cùng nước mắt trên gương mặt thanh tú của Bình An, giọng ôn nhu xen phần lo lắng

-Nơi đó bây giờ không còn là nhà của tôi nữa rồi-Nói đến đây mắt cô lại trực trào dòng lệ nóng

-Vậy thì về nhà tôi đi-Thiên Anh nắm lấy đôi tay trắng thon gầy của Bình An, không quên mang theo chậu quỳnh bên cạnh.

Bình An ngậy người cứ mặt tình Thiên Anh nắm tay kéo đi bởi hiện giờ cô không biết mình nên đi đâu. Nhưng Bình An cũng đang lo ngại, một đứa con gái lại ngủ ở nhà con trai nếu để người ngoài biết được thì còn gì là qui tắc là thanh danh nhà họ Triệu nữa. Nghĩ mãi Bình An vung tay khỏi tay Thiên Anh

-Cảm ơn cậu nhưng... tôi-Bình An ngập ngừng, cô không biết nói gì cho phải dù gì cô cũng là con gái

-Tôi biết cậu đang nghĩ gì, đừng lo không ai nói gì đâu-Thiên Anh cười âm áp nhìn Bình An.

Chỉ có thể thôi đã đủ làm Bình An tin tưởng tuyệt đối ngoan ngoãn đi theo sau Thiên Anh, cô không rõ vì sao chỉ cần một câu nói của người đó thôi lại làm cho cảm thấy yên tâm và ấm áp đến lạ.

Thiên Anh đưa Bình An về nhà trong đôi mắt ngỡ ngàng của người làm, cậu chủ của họ chưa bao giờ mang bất kì cô gái nào về nhà,, ánh mắt của cậu chủ nhìn người khác chưa bao giờ âm áp đến thế. Cô gái đi cùng rốt cuộc là người như thế nào mà có thể khiến cậu chủ của họ cười vui như vậy.

Thiên Anh đưa Bình An lên căn phòng ở tầng hai ngay cạnh phòng anh, căn nhà của Thiên Anh thực sự mà nói nó quá rộng lớn, rộng hơn nhà cô nhiều lắm! Phải chăng vì quá rộng mà nó trở nên lạnh lẽo, u tịch hay chính chủ nhân đã biến nó như thế này.

-Một lát nữa sẽ có người mang đồ lên cho cậu, tôi cũng sẽ bảo họ làm thức ăn cho cậu- Thiên Anh mở cửa phòng, từ tốn nói với Bình An. Nhìn thấy cô vẫn ôm khư khư chậu hoa trên tay anh liền cười

-Đưa cho tôi- Thiên Anh chìa tay trước Bình An nhưng cô không có ý gì muốn đưa đôi tay càng siết chặt chậu hoa hơn, đầu nhỏ cứ lắc liên tục

-Không được, tôi sợ cậu sẽ làm hư chúng- Hoá ra Bình An đang lo ngại Thiên Anh không biết chăm sóc hoa, cô đứng thật ngốc mà vừa nãy vào nhà không thấy xung quanh chỉ toàn là quỳnh với quỳnh sao?

-Ngốc, tôi chính là rất thích quỳnh đó, nhất định sẽ chăm sóc chúng tốt mà đừng lo- Thiên Anh cốc nhẹ vào đầu cô

Bình An có phần không muốn nhưng vẫn phải để Thiên Anh mang chúng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cảm Xúc Lạ

Thiên Anh đi rồi chỉ còn mỗi Bình An trong căn phòng, cô giờ mới đưa mắt nhìn ngắm căn phòng rộng lớn này. Căn phòng với tông màu trắng thanh sơ, đặc biệt chỉ vờn ven hai màu trắng đen làm Bình An cô đây cảm thấy lạnh lẽo đến ghê người. Thờ dài một tiếng, Bình An bước vào phòng tắm cứ thế đắm mình trong dòng nước mát, miệng không ngừng la hét cho thoải nỗi bức dọc trong lòng. Tiếng hét của cô chỉ dừng lại khi có người gõ cửa phòng, nghĩ là người giúp việc mang đồ lên giúp cô nên chỉ quẩn vờn về cái khăn tắm mỏng. Bình An đưa đầu nhỏ ra xem ai, thật không may cho cô khi người ở ngoài là Thiên Anh, cô như hoá đá không biết làm thế nào trong hoàn cảnh trở trêu này.

-Không định cho tôi vào?- Thiên Anh nghiêng đầu chờ đợi câu hỏi từ cô gái nhỏ đang ngây người suy nghĩ.

-Ơ... ơ cậu... cậu không thể vào- Bình An xua tay mỗi nhỏ lúng túng không biết nói sao

-Cậu đang ở nhờ nhà tôi đó, cô gái- Thiên Anh cao ngạo ý nói anh là chủ nhà thì không có lí do gì không cho anh đi lại trong chính ngôi nhà của anh. Bình An bây giờ mới hoàn hồn nhớ ra rằng bản thân là người ở nhờ, thật làm cô khó xử mà.

-Nhưng... nhưng- Bình An đưa tay gầy gầy đầu trông cô bây giờ ngổ không chịu được

-Nhưng sao?- Thiên Anh không kiên nhẫn, vội hỏi. Anh là người từ trước đến nay chưa bao giờ lắng nghe ai hay chờ đợi bất kì ai.

-Tôi đang quần khăn thì làm sao? Bình An chưa nói hết câu thì bộ đồ ngủ đã rơi tự do vào mặt cô

-Vào thay đi- Thiên Anh cười nhếch mép rồi đẩy cửa bước vào khi Bình An vừa bước vào phòng tắm

Thiên Anh nằm ườn dài trên chiếc giường rộng lớn liền bật dậy cười lớn khi Bình An vừa bước ra khỏi phòng tắm. Trước mắt anh là hình ảnh cô gái nhỏ xinh xắn mặc trên người bộ đồ ngủ màu trắng rộng thùng thình.

-Rất hợp- Thiên Anh không thể ngưng cười, đưa ngón cái lên

-Cậu tìm nó ở đâu vậy?- Bình An kéo kéo vạt áo xoay qua xoay lại mặc biểu cảm khó coi

-Đồ của tôi

Bình An gạt đầu tỏ ý đã hiểu. Thiên Anh ngồi dậy kéo tay Bình An đi xuống nhà

-Đi đâu thế? Tôi muốn ngủ- Bình An không thích bị người khác lôi đi như thế này, trong cô bây giờ thật ngoan ngoãn giống như cún ấy cô rất ghét cảm giác như thế, chẳng thể làm chủ được bản thân.

-Ấn- Thiên Anh chỉ lạnh giọng buông ra một từ, anh thật khó hiểu vừa nãy còn cười lóm vui vẻ không thôi bây giờ lại lạnh lùng không một chút cảm xúc thật khó đoán.

Hai người đi đến phòng ăn, mọi thứ đã được mang lên chỉ chờ hai người bọn họ. Bình An ngồi vào ghế đối diện Thiên Anh, cô trố mắt nhìn bàn ăn, chỉ là bữa ăn tối thôi có cần phải làm nhiều đến thế không. Đã vậy xung quanh cô lại có hai người trạc chừng bằng tuổi ba cô đứng cung kính làm Bình An không tài nào thoải mái được

-Bây giờ đã mấy giờ rồi?-Bình An đảo mắt xung quanh cố tìm đồng hồ

-Dạ thưa cô đã 8 giờ rồi ạ-Người phụ nữ với khuôn mặt hiền từ, cung kính trả lời

-Đã trễ như thế này rồi sao mọi người không đi nghỉ đi, sáng mai còn phải làm việc nữa chứ-Bình An đưa mắt nhìn hai người lớn tuổi đang cung kính nhìn cô đầy kinh ngạc bởi từ lúc họ vào làm đây là lần đầu tiên có một người quan tâm đến họ như thế

-Cậu chủ vẫn chưa ăn thì làm sao bọn tôi dám-Người phụ nữ cẩn trọng trả lời chỉ sợ bản thân nói sai điều gì làm cậu chủ không vừa ý.

-Nè. Cậu ăn cơm trễ thì mặc cậu sao lại phải bắt người lớn như thế này chờ cậu ăn xong hả? Nếu tôi mà là họ thì tôi đã nghỉ việc từ lâu rồi-Được điệp Bình An liền giáo huấn Thiên Anh, cô thật rất bất bình với cách đối đãi người giúp việc này của anh.

-Mọi người đi nghỉ đi-Thiên Anh vẫn không nhìn lên, lạnh giọng nói. Hai người giúp việc cả kính nhìn Thiên Anh như muốn xác minh lại bản thân có phải nghe sai hay không? Liền nhận được cái gật đầu của anh. Họ cứ ngỡ cậu chủ sẽ tức giận, mang cô gái to gan kia ném ra đường không thương tiếc, không ngờ cậu chủ lại thuận ý vui vẻ gật đầu, ánh mắt nhìn cô gái kia có vài tia cung chiều khó đoán. Sau khi hai người giúp việc rời đi anh mới nhìn Bình An đang ăn uống một cách hăng sai

-Cậu giỏi thật đó, dám lên án tôi trước mặt người làm-Thiên Anh buông nĩa, ngã người ra sau ghế nheo mắt nhìn Bình An nhưng cô vẫn cố tình không nghe thấy mắt chăm chăm vào thức ăn. Thiên Anh tức đến mức chỉ muốn bức chết con người này, trên đời này chỉ có anh mới có quyền không lắng nghe và không trả lời người khác nhưng hôm nay lại có một người to gan không biết sợ là gì.

Được một lúc Bình An mới đưa mắt long lanh chứa vạn phần không vừa ý nhìn anh.

-Tôi không có ý lên án hay gì cả chỉ là.... tôi thấy cậu không nên làm thế-Bình An từ trước đến giờ vẫn luôn thẳng thắn nói ra những gì mình nghĩ như vậy, đối với cô cái gì không thích sẽ nói không thích mặc dù chuyện ấy không liên quan gì đến cô.

-Xem như cậu tài giỏi. Còn bây giờ thì đi cùng tôi, được chứ-Thiên Anh đứng lên cho hai tay vào túi quần, dáng người khoanh thai bước về phía trước không quan tâm đến Bình An là có nguyên ý đi cùng anh không. Nhìn người con trai ngang ngược chỉ biết theo ý mình Bình An chỉ có thể lắc đầu, Thiên Anh hành động thế chẳng khác nào bắt ép cô, dù không muốn vẫn phải lẻo đẻo đi theo anh như chú mèo ngoan. Cô cúi thấp đầu, chăm chú nhìn theo từng bước đi của Thiên Anh, chân nhỏ cố tình bước theo đôi chân vững chắc phía trước. Bình An ngửi được hương thơm dịu mát của cây cỏ dễ chịu vô cùng, trong vô thức cô đưa mắt đẹp nhìn khắp nơi như muốn tìm kiếm hương vị của thiên nhiên thanh sơ dịu mát kia. Trong phút chốc Bình An như không tin vào mắt mình, cô đang đứng giữ rất nhiều rất nhiều bông hoa quỳnh đây chẳng phải là ước mơ của cô sao? Bình An từng mơ ước về khu vườn nhỏ trồng toàn là quỳnh như thế này nhưng mãi vẫn không làm được bởi người mẹ kế của Bình An không thích quỳnh và cô không có quyền trồng chúng trong chính khu vườn của nhà cô.

-Tất cả là cậu trồng sao?-Bình An cả kinh, miệng nhỏ cất tiếng nói không dấu niềm vui vào đâu được, không biết Thiên Anh đã trả lời chưa Bình An cứ thoả thích chạm vào hoa này lại đến hoa kia không những vậy cô còn tham lam đưa mũi nhỏ ngửi lấy mùi hương trong lành của những bông hoa kia.

Thiên Anh đứng cạnh đó đôi mắt sâu nhưng không âm lạnh như bao ngày luôn dõi theo từng bước đi, từng cử chỉ hành động của Bình An vừa vận thu vào mắt anh, trong lòng Thiên Anh chợt dấy lên cảm giác muốn chiếm hữu cô gái thuần khiết kia cả đời khoá chặt bên cạnh để bảo vệ. Thiên Anh không rõ cô là cố tình không biết thân phận của anh hay thực sự không biết, anh từng không đề phòng mang những chuyện về gia đình một lần kể hết cho cô nghe chỉ có điều không nói cho cô biết ba của anh là ai mà thôi. Anh tự hỏi nếu như Bình An biết gia đình của anh có thể lực có tiền tài thì cô có còn như bây giờ không một chút toan tính an nhiên ở cạnh anh không?

Bình An cô ngắm nhìn những bông hoa không ngừng reo lên thích thú, trong đầu chợt loé lên ý nghĩ muốn đến đây sống để mỗi ngày có thể ngắm nhìn những bông hoa này. Nhưng rồi lại chính cô dập tắt cái ý nghĩ điên cuồng kia, cô thì làm sau có thể ở mãi trong nhà của Thiên Anh được, trừ phi..... Bình An thật không muốn nghĩ thêm nữa, liên tục lắc lắc đầu nhỏ.

-Cậu bị đau ở đâu à?-Thiên Anh thấy hành động của Bình An, trong đầu nghĩ cô không khoẻ liền khăn trương

-Không.... không có-Bình An xua xua tay cười tươi để lộ hai má đồng tiền xinh đẹp

Thiên Anh nắm lấy tay Bình An đưa cô đến chiếc xích đu bên cạnh vườn hoa vừa vận đặt cô ngồi xuống còn anh thì nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô. Mắt sắc bén nhìn Bình An gương mặt có chút tâm trạng, hai người im lặng cho đến khi tưởng chừng cứ im lặng như thế họ sẽ chiếm mãi trong nỗi buồn đáng sợ của sự tĩnh lặng thì Thiên Anh không nóng không lạnh lên tiếng

-Vì sao cậu lại không muốn về đó?-

Câu hỏi này Bình An không biết có nên trả lời hay không? Cô từ trước đến giờ không có thói quen tâm sự bất cứ muộn phiền nào trong lòng mình cho người khác biết. Bình An từ bé cho đến nay vẫn luôn kiên cường che giấu những nỗi buồn trong lòng mình bằng nụ cười rạng ngời đầy sức sống. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy Thiên Anh một lòng muốn lắng nghe cô lại muốn bản thân yếu đuối một lần mang hết những uẩn khúc trong lòng ra nói hết.

-Cuộc sống của tôi từ trước đến bây giờ vẫn thế... vẫn luôn buồn chán và cô đơn.....- Bình An hít lấy một hơi dài rồi âm trầm kể về cuộc sống của cô kể về những gì mà cô đã phải chịu đựng trong suốt thời gian qua và kể cả việc cô khao khát có được một gia đình có đủ ba và mẹ, cả nhà ba người ấm áp như thế nào. Nước mắt cũng từ lúc nào theo lời kể mà tuôn ra không thể ngăn được.

Nghe xong câu chuyện của Bình An, tim Thiên Anh chợt dấy lên cảm giác đau đơn, cô thất từng con hoá ra cuộc sống của cô gái nhỏ này từ trước đến

giờ không có lấy một ngày vui vẻ thật sự, cái ý niệm muốn bảo vệ Bình An dần lớn hơn trong Thiên Anh, anh chỉ muốn ở bên Bình An cố gắng bù đắp lại những ngày tháng kia, chỉ muốn làm cô vui vẻ hạnh phúc.

-Sau này nếu có việc gì không vui cậu cứ khóc cho thoải mái đừng cố cười như con ngốc thế nữa-Thiên Anh chân thành nhìn vào đôi mắt đen đầy nước của Bình An, tay không tự chủ lao đi những giọt nước mắt không đáng có kia. Được một người mới quen cách đây vài tháng, bản tính vốn lạnh lùng, bất cần quan tâm như thế Bình An thấy mình như bị người khác thương hại lại thêm tủi hờn, cô gạt tay Thiên Anh, lớn tiếng

-Nếu tôi không cười thì biết làm sao đây-Bình An khóc một lúc nhiều hơn làm Thiên Anh không biết nói thế nào cho phải, bản thân chỉ có thể ôm lấy thân ảnh gầy yếu đang run lên từng hồi vào lòng vỗ về

-Hãy sang sẽ cho tôi chút ít nỗi buồn của cậu-Thiên Anh âm áp, ôn nhu từng lời nói ra điều rất chân thành.

Nghe được câu nói này Bình An thật thấy ấm áp vô cùng trong lòng dâng lên loại cảm xúc từ trước đến giờ chưa từng có, bản thân chỉ muốn dựa dẫm, tin tưởng người này cho dù có bất cứ điều gì đi nữa, cô đưa tay ôm chặt lấy thân người cao lớn của anh, đầu nhỏ vùi vào vòm ngực rộng lớn của anh mà thúc thịch. Khóc mãi rồi cô ngủ quên đi lúc nào cũng chẳng hay.

Nhận thấy cô gái nhỏ trong lòng đã thôi khóc Thiên Anh mới nhìn xuống lại phát hiện ra cô ngủ từ bao giờ liền khom người xuống bế lấy thân người gầy yếu đưa vào phòng. Bình An ở trong lòng anh như tìm được hơi ấm cứ thế ngủ rất say.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thiên Anh đưa tay vuốt lại mấy cọng tóc vướn trên mặt Bình An, trong lòng không khỏi chua xót khi chạm tay vào má phải vẫn còn in rõ năm ngón tay, chắc hẳn cô đau lắm! Trong giấc ngủ Bình An nghe thấy tiếng nói thân quen đều đều vang lên bên tai

-Tôi nhất định không cho phép người khác làm tổn thương em bất kì lần nào nữa, tôi hứa đấy-Thiên Anh ôn nhu, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng đầy yêu thương. Một chút cũng không muốn rời khỏi Bình An, liền không suy nghĩ bước lên giường, không kinh động đến Bình An, nhẹ nhàng ôm lấy thân người mỏng manh kia vào lòng rồi cứ thế chìm vào mộng đẹp.

Trong khi Bình An còn đang vui mình trong chăn ấm ngủ ngon thì bên nhà cô, bà Hồng đang cố ý kể tội cô qua điện thoại cho ba cô biết

-Ông xã, em phải làm sao đây?-Bà Hồng khẩn trương như đang lo lắng điều gì đó nhưng thực chất bà ta đang vui đến độ chỉ muốn mở tiệc ăn mừng vì đã đuổi được Bình An ra khỏi nhà. Bây giờ trong mắt chồng bà, con của ông chắc hẳn là một đứa con gái hư hỏng không ra gì, rồi đây khi ở ông không còn một chút tin tưởng nào đối với đứa con gái cưng của mình thì nhất định ông sẽ mang tất cả những gì ông đang sở hữu cho Hồng Ân con gái của bà.

-Ở nhà có chuyện gì sao?-Bên kia đầu dây điện thoại người ta có thể dễ dàng nhận thấy sự lo lắng của người đàn ông, người đó không ai khác là ba cô. Trong tâm ông bây giờ chỉ nghĩ đến đứa con gái cưng của mình không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, mà đến cả vợ của mình cũng gấp gáp thế.

-Vừa chiều Bình An đi học về muộn, em cũng chỉ là khuyên con một vài câu vậy mà con bé lại bùng bùng tức giận bỏ ra ngoài bây giờ vẫn chưa thấy về nữa anh à-Bà Hồng nở nụ cười bất chính sau câu nói, không phải chính bà làm đến mức Bình An phải bỏ nhà đi hay sao? Bà cô bên kia gần như không kiềm nổi tức giận, chỉ trách ông cưng chiều đến mức làm hư đứa trẻ này. Và cũng chính vì trong suốt thời gian khôn lớn của con ông đã không dành thời gian của riêng mình để ở bên rằng dạy những điều hay ý đẹp cho Bình An.

-Chắc là con bé chỉ giận dỗi trẻ con thôi, một lúc nữa con sẽ về mà em đừng lo. Anh sẽ gọi điện cho con bé-Bà cô thờ dài một tiếng rồi trấn an bà Hồng, ông nào hay được người đàn bà trước mặt ông nói bao lời hay ý đẹp sau lưng ông lại khiến cho đứa con gái mà ông cưng chiều phải chịu ủy khuất đến mức nào, người cha này như ông có lẽ mãi không tỏ.

Bình minh lại gọi nắng lên, mang những tia nắng ấm áp soi rọi vào căn phòng đơn điệu có đôi nam thanh nữ tú vẫn ngoan cường trong giấc mơ, một lòng không muốn thức giấc. Bình An ở trong lòng ngực ấm áp của Thiên Anh không ngừng dụi dụi đầu nhỏ vì bị nắng rọi vào mặt, đôi mắt long lanh khẽ mở liền tròn xoe kinh ngạc. Cô rõ ràng hôm qua ở cùng anh trong khu vườn nhỏ sau nhà, bây giờ lại cuộn tròn trong lòng anh cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra đây. Sau một lúc chất vấn bản thân, Bình An xoay người nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay ấm áp kia nhưng hình như con người đó đã biết được liền giữ chặt vòng eo, cố ý kéo cô vào lòng

-Ngủ đi-Thiên Anh là đang không muốn Bình An rời khỏi, liền không biết vô si là gì cố ý ra lệnh, cương quyết giữ cô trong lòng

-Tôi và cậu như thế này....không phải lắm!-Bình An vừa giận vừa ngượng không biết nên nói gì ngay lúc này. Cô vốn là con gái nhà gia giáo từ nhỏ đã được dạy dỗ đàng hoàng vậy mà con người này dám leo lên giường cô vô sỉ ngủ cùng cô, nếu để người khác biết thì chắc Bình An cô đây không dám ra đường mất.

-Ngủ đi-Thiên Anh ôm lấy thân người mảnh mai, cầm đề trên đỉnh đầu cô, đôi môi phát ra tiếng nói nam tính đầy uy lực. Anh thật bất bình với cô gái nhỏ này, cô ngoan ngoãn nghe anh một lần hay sao? Sao phải gắng cổ lên cãi lại anh chứ?

Bình An ở trong lòng anh nghĩ mãi thấy vẫn nên rời khỏi anh, liền dứt khoát rời khỏi vòng tay ấm áp kia bước xuống giường. Sau khi vệ sinh cá nhân xong Bình An bước ra khỏi phòng tắm, thấy con người kia vẫn không có ý định rời khỏi giường, vẫn còn sớm Bình An không vội gọi anh dậy. Lặng lẽ bước xuống tầng, bây giờ chỉ mới 5 giờ 30 phút mà người giúp việc đã thức dậy dọn dẹp mọi thứ trong ngoài.

-Chào mọi người-Bình An lễ phép cúi chào mọi người trong nhà vui vẻ. Cô từ trước đến nay vẫn không có ý niệm xem nhẹ người giúp việc, bản thân lại rất thân thiện nên cố tình chào hỏi trước

-Chào cô-Hai người giúp việc liền cung kính chào đáp lại Bình An. Cô gái này chỉ đến đây chưa được bao lâu lại gây cảm tình cho họ rất nhiều, cô không những quan tâm đến người giúp việc mà lại lễ phép, chẳng trách nào cậu chủ của họ lại đối đãi đặc biệt với cô gái này.

Thấy mọi người cung kính như thế bản thân liền thấy không quen, đứng thực cô cũng là cô chủ của một họ tộc lớn nhưng chưa bao giờ cô bảo người làm cung kính với mình.

-Mọi người gọi con là Bình An được rồi, không nên gọi như thế rất khó nghe-Bình An cười tươi gầy gầy đầu ngượng ngùng. Hai người giúp việc cũng cười đầy thiện ý, Bình An không dám quấy rầy liền tỏ ý bảo họ hãy đi làm việc của mình không cần quan tâm đến cô. Bình An đi đến tủ lạnh xem có gì cho cô bỏ bụng hay không, trong tủ chỉ còn vài quả trứng. Nghĩ bụng vẫn nên nấu một bữa sáng xem như cảm ơn Thiên Anh rộng lượng cho ở nhờ. Bình An bắt tay vào xào xào nấu nấu một lúc cũng cho ra thành phẩm, cô cái gì không giỏi chứ việc nấu ăn thì rất tự tin nha.

Thiên Anh tâm trạng vô cùng vui vẻ bước xuống tầng, hôm nay anh dậy sớm hơn mọi ngày. Bước đến phòng bếp liền ngửi được mùi thức ăn phản phát, lại phát hiện Bình An trong chiếc tạp dề bận rộn nấu ăn, cô bây giờ chẳng khác nào vợ trẻ đảm đang.

-Không ngờ cậu còn biết cả những việc này sao? Ăn được không?-Thiên Anh kéo ghế ngồi vào bàn ăn hai tay chống cằm mắt không rời khỏi Bình An, cô gái này thật biết cách làm cho anh bận tâm. Bản thân ngày càng không tự chủ được chỉ muốn độc chiếm Bình An.

Nghe có vẻ như đối phương muốn trêu chọc mình Bình An liền chau mày đẹp, phụng phịu

-Ăn không được-Bình An kéo đĩa trứng ốp la thơm lừng kích thích vị giác người khác về phía mình. Thiên Anh cũng chỉ biết cười trừ lắc đầu trước hành động trẻ con của cô, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn cái tính đó chứ.

-Tôi sẽ cố ăn-Thiên Anh liền kéo về phía mình, không giữ hình tượng ăn hết phần của mình. Bình An ngăn người trước anh, có phải là bị bỏ đói đầu mà ăn như thế chứ?

Sau khi dọn dẹp, trà trật tự lại cho căn bếp Bình An mới chuẩn bị đi học chợt nhớ ra vở sách đều bỏ lại nhà thì làm sao mà đi học, tâm trạng liền không vui cả người ủ rũ ngồi trên giường, đến lúc Thiên Anh vào cô mới có phản ứng

-Không đi học-Thấy Bình An không có ý định đi học Thiên Anh liền cau gắt

-Làm sao đây, tôi không có vở?-Biết làm sao được Bình An đành nói cho anh biết, xem như nhờ vả tìm cách giải quyết.

-Đi học mau... trễ rồi-Thiên Anh lôi cô sên sệch ra khỏi nhà vừa vặn đặc cô lên chiếc moto hợp thời, cứ thế đi với vận tốc ánh sáng mặc kệ người ngồi sau sợ đến mức trên mặt không còn một chút huyết sắc. Có lẽ sau hôm nay Bình An sẽ không ngồi vào bất kì chiếc moto nào cả nó quá đối ám ảnh với cô. Cũng mai là đến trường rồi nếu không cô sẽ bị dọa mà chết mất. Bình An vội vàng vàng leo xuống xe với bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen ghét có. Phải chăng cô quá đối mai mắn khi được ngồi trên xe của chàng hotboy lạnh lùng, khí chất hơn người và hơn hết là gia thế đáng nể vừa mới vương lên dẫn đầu trường Mai Thanh, đúng thật bất ngờ Thiên Anh từ trước đến giờ vẫn nổi tiếng về độ lạnh lùng nhất là đối với con gái hôm nay lại rộng lượng chờ Bình An đi học thật làm cho trường Mai Thanh phúc chóc dậy sóng về tin đồn hẹn hò của hai người.

Trong khi Thiên Anh nắm lấy tay Bình An đi qua bao ánh mắt cùng lời bàn tán của nhiều người, ở gốc khuất có một người đang đau đớn, bản thân không biết phải làm sao trước tình cảnh như bây giờ. Người đó không ai khác là Minh Quân, cậu là đang không rõ mối quan hệ giữa hai người là như thế nào và nếu Thiên Anh thực sự đã động lòng trước Bình An thì cậu phải làm sao? Đúng lúc Nhã Vi xuất hiện vô tình bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Minh Quân đang hướng về hai người Bình An và Thiên Anh

-Cậu không vào lớp sao?-Nhã Vi dịu dàng cười nói với Minh Quân, từ buổi hôm ấy thái độ của Nhã Vi đối với Minh Quân đã không còn gắt gỏng như trước cô luôn cố tình lắng nghe cậu, cả ngày chỉ muốn làm cho cậu cười vui. Nhã Vi nhiều lần tự hỏi bản thân sao lại phải làm tất cả kể cả việc hạ thấp cái tôi của bản thân chỉ vì một người như Minh Quân nhưng mãi vẫn không lí giải được là vì điều gì chỉ biết mỗi khi nhìn thấy cậu chau mày không vui ngực trái Nhã Vi lại nhói lên từng hồi đau xót và lo lắng hay những khi cậu cười tìm cô cũng đáp liên hồi trong lòng vui không tả.

-Bây giờ vào-Minh Quân thu lại ánh mắt, cười tươi đáp lại Nhã Vi cả hai cùng sánh bước vào lớp, bản thân Minh Quân đâu hay người bên cạnh đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình.

Trong suốt buổi học bốn người bọn họ không ai nói với ai câu gì, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Nhã Vi cả buổi giả vờ chăm chú nghe giảng nhưng thực chất là cố tình lén lút nhìn Minh Quân. Còn Thiên Anh cả buổi mặt dày nhìn Bình An không một phút lơ đãng. Minh Quân ngồi dưới tình tế quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt của hai người bàn trên chỉ có mỗi Bình An vô tư ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, đôi lúc nheo mắt lại cười tươi làm Thiên Anh ngáy người, cô gái này thật sự quá đỗi thuần khiết và thơ ngây. Ngay bây giờ anh đã xác định được thứ mình muốn bảo vệ là gì rồi, đó chính là cô gái mang tên Triệu Bình An.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tan học Nhã Vi luôn đi theo Bình An cố tình hỏi về chuyện ban sáng nhưng tránh một điều Bình An quá đỗi kín tiếng, một chữ cũng không chịu nói. Hôm nay, Bình An rất lạ, Nhã Vi có thể nhận ra điều đó dường như má phải của Bình An bị sưng lên, đôi mắt trong veo kia cũng chứa một nỗi buồn vô tận.

-Hôm nay mày rất lạ đó Bình An-Nhã Vi xoa xoa cằm gương mặt nghiêm túc hắng ra, cho dù Bình An muốn hay không muốn nói đi chẳng nữa Nhã Vi cũng sẽ không buông tha, nhỏ sẽ hỏi đến khi nào cô trả lời mới thôi. Bình An cũng chỉ cố cười lác đầu không sao? Cô làm sao có thể nói với Nhã Vi rằng mình và mẹ kể lại xảy ra tranh chấp không khéo Nhã Vi lại nổi trận lôi đình mang chuyện này nói với ông thì người phải nghe quở trách cũng chỉ mỗi mình ba cô. Nghĩ mãi Bình An vẫn thấy tốt nhất là tìm cách rồi đi tránh Nhã Vi sẽ hỏi đến cùng, ai cô không biết chứ Nhã Vi thì Bình An quá rõ với tính cách rõ ràng, lần một chút ương bướng kia thì cho dù có chết cũng sẽ cương quyết tìm ra thứ mình muốn biết.

-Tao phải đi trước đây,tạm biệt-Bình An đưa tay chào rồi chạy nhanh về phía bên kia đường, Thiên Anh đã chờ cô ở đó từ sớm hình như anh không mấy thích thú với việc phải chờ đợi người khác thì phải từ xa Bình An đã thấy đôi mắt đẹp khó tính cau lại. Cô chạy vội lại an phận ngồi sau xe cố tình cười giải hoà xoa dịu anh.

-Xin lỗi, cậu đưa tôi về nhà một lúc được không?-Bình An lí nhí, tay nhỏ vỗ nhẹ vào vai Thiên Anh

Cho dù Bình An có muốn đi đến tận cùng chân trời góc bể thì Thiên Anh cũng sẽ đưa cô đi chỉ là anh muốn trên cô một lúc liền đặc ý lạnh giọng như thường ngày làm Bình An ngồi phía sau cũng cảm nhận được hàn khí trên người anh.

-Không

Bình An thật không biết nên vui vẻ chấp nhận đi bộ hay là tức giận vì thái độ của anh, nhưng nghĩ lại tức giận không phải cách, bản tính cô vốn dĩ đã cam chịu nên đành lằm lụi xuống xe, đầu nhỏ không dám ngẩng lên nhìn Thiên Anh cứ thế bước đi. Hành động của Bình An làm anh khá bất ngờ cứ nghĩ cô sẽ dùng lời lẽ dịu ngọt nhờ anh giúp đỡ không ngờ lại chấp nhận đi bộ

-Đồ ngốc lên xe đi-Thiên Anh bước xuống xe, kéo tay Bình An thuận tiện đưa tay lên đầu nhỏ của cô xoa xoa vài cái làm cho mấy lọn tóc rối tung lên.

-Cậu bảo không đưa tôi về nhà mà-Mắt tròn long lanh nhìn Thiên Anh ứ khúc, cô là đang không rõ anh đang nghĩ gì, hành động lẫn lời nói điều thay đổi nhanh đến mức không thể đoán được tâm tính đối phương.

Thiên Anh không nói chỉ cười nhẹ, đôi mắt bảo hiểm cho cô, anh hát hăm về phía chiếc moto cạnh đó ý bảo cô lên xe. Không hỏi nhà cô ở đâu chỉ thuận đường chạy đi cuối cùng là dừng xe trước nhà cô, làm Bình An có chút ngạc nhiên nếu nhớ không lầm thì cô chưa bao giờ nói cho anh biết nhà của mình ở đâu.

-Tôi tưởng chị sẽ không về đây nữa-Đúng lúc Hồng Ân từ trong nhà bước ra, nhìn thấy Bình An liền chán ghét, không một chút coi trọng.

Bình An tạm thời gạt chuyện bản thân đang thất vọng sang một bên, đưa mắt long lanh nhìn Hồng Ân đưa em gái này của cô hoá ra từ lâu đã không thích nhìn thấy cô như thế, thật làm Bình An buồn lòng. Cuối cùng qua bao nhiêu chuyện, qua từng ấy năm sống cùng một gia đình Bình An vẫn mãi là người đứng trong mắt đứa em gái không ruột thịt này.

-Chị về lấy đồ sau đó sẽ đi ngay-Vẫn giọng điệu nhẹ nhàng đầy cưng chiều như bao năm qua, trong tâm Bình An từ lâu Hồng Ân đã là đứa em gái cô yêu thương nhất chỉ là nhiều khi bất hoà cô vô tình dùng những lời lẽ không tốt với Hồng Ân nhưng cô chính là luôn yêu thương Hồng Ân cả đời này không thay đổi.

-Hoá ra Hồng Ân là em gái của người yêu-Bước đến cạnh Bình An, anh cười hoà nhã giọng nói đầy cưng chiều, ánh mắt nhu tình nhìn Bình An. Thiên Anh thật không ngờ Hồng Ân lại là em gái của Bình An lần trước khi nghe cô kể về gia đình trong câu chuyện của cô không đề cập đến Hồng Ân, xem ra mối quan hệ của hai người không tốt.

Nhìn những cử chỉ thân mật của anh đối với cô, Hồng Ân càng thêm ghen tị. Biết hai người đang quen nhau nhưng Hồng Ân không nghĩ mối quan hệ của hai người lại bền chặt như thế bởi từ trước đến nay Thiên Anh vẫn nổi danh lạnh nhạt bất cần đối với con gái.

-Đây là em gái của....em-Bình An thật ngượng khi phải xưng hô như thế này đối với Thiên Anh

Hồng Ân cả người tức giận bỏ đi một mạch không quan tâm đến hai người này là như thế nào? Nhưng Hồng Ân nhất quyết sẽ biến Thiên Anh trở thành của riêng mình.

-Cậu ở đây chờ tôi-Nhanh chóng vào nhà mang những vật dụng cần thiết cho vào balo, Bình An không quên mang theo chiếc xe đạp thân yêu của mình. Cô vui vẻ dắt xe ra ngoài, kể từ hôm nay cô sẽ có được cuộc sống tự do cái cảm giác này thật thích.

Thấy Bình An đứng cười ngây ngốc, anh bước đến cốc nhẹ vào đầu cô

-Không định đi à?

-Đi thôi-Nhanh như sóc Bình An đã đạp xe bỏ Thiên Anh một mình trước cổng nhà cô. Nhìn bóng dáng nhỏ vui vẻ đạp từng vòng xe anh cũng thấy vui không kém.

Trên đường một cô gái đáng yêu với nụ cười rạng rỡ ngồi đạp xe phía trước, phía sau là chàng trai gương mặt lạnh lùng, cao ngạo nhưng trong ánh mắt hiện lên cả một trời yêu thương dành cho người phía trước. Cứ thế người chạy trước kẻ theo sau không mấy chốc đã về đến nhà anh. Để xe trong sân, cô nhanh chóng chạy vào nhà không cần biết có ai bên trong không, miệng nhỏ cất tiếng chào

-Cháu về rồi ạ-Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng lại vô cùng lễ phép vang lên xóa tan khoảng không gian yên tĩnh vốn có. Nơi này từ khi có sự xuất hiện của cô gái mang tên Triệu Bình An đã bùng lên một sức sống mới.

Từ trong phòng bếp mọi người cũng có thể nghe rõ tiếng cô, cả hai người giúp việc đều nhanh chóng ra chào hỏi, đối với họ Bình An không những là bạn của cậu chủ mà họ còn mong nhiều hơn thế. Nếu như cô gái này có thể cả đời an nhiên ở cạnh, xoa dịu tâm hồn cậu chủ của họ thì tốt biết mấy.

-Để tôi mang đồ giúp cô-Bà Dung giúp việc cười hiền nhìn cô

-Không cần đâu ạ, con tự làm được mà-Nói rồi cô nhanh chóng mang tất cả đồ của mình vào phòng sắp xếp ngăn nắp, thay một bộ đồ thoải mái rồi bước xuống nhà.

Mùi thức ăn thơm ngon làm cô không tài nào không đói, tùy tiện ngồi vào bàn ăn.

-Mọi người ăn ngon-Miệng nhỏ không thể ngưng cười khi thấy thức ăn, niềm yêu thích lớn nhất của Bình An từ trước đến giờ vẫn là ăn thật nhiều món ngon.

Nhận ra có điều gì đó không đúng lắm Bình An liền ngẩng mặt lên chợt bắt gặp ánh mắt của Thiên Anh đang nhìn mình.

-Đói lắm sao?-Giọng điệu cung chiêu, Thiên Anh cất lời hỏi cô, thật là con gái gì mà không biết giữ hình tượng thấy đồ ăn là hai mắt sáng rỡ à. Bình An gật gật đầu, cô đây chính là đói sắp chết rồi. Như nhớ ra điều gì Bình An liền đứng dậy đi đến tủ để chén đĩa lấy thêm hai cái chén nữa đặt lên bàn ăn. Trong phòng ăn ba người khó hiểu nhìn cô, Bình An đưa mắt ngạc nhiên nhìn hai người giúp việc

-Mọi người không ăn sao?

Hai người giúp việc thật bất ngờ trước câu hỏi của Bình An, từ trước đến giờ làm gì có chủ tớ nào cùng ngồi ăn chung một bàn chứ, làm như thế thật không đúng lắm, bà Liên liền cung kính trả lời

-Chúng tôi...

-Hai người cứ ngồi ăn tự nhiên-Nở nụ cười thân thiện, Bình An đưa mắt về phía Thiên Anh tay giờ nắm đũa hăm dọa

-Tên này mà có ý kiến con sẽ...-Đưa tay lên cổ mình Bình An làm vẻ nguy hiểm

Bữa ăn bốn người đều rất vui vẻ, Thiên Anh không còn nét mặt cau có khó chịu như thường ngày, ánh mắt hiện lên ý cười mãn nguyện. Càng ngày Bình An càng làm cho anh không tài nào rời mắt khỏi cô.

Bữa ăn kết thúc đúng lúc điện thoại vang lên, nhìn vào màn hình đang nhấp nháy dòng chữ "Ba Yêu", Bình An không khỏi thở dài một tiếng, ba biết rồi sao? Không biết lần này bà ta lại nói thêm nói bớt gì với ba nữa. Có tỏ ra không có gì Bình An nghe máy.

-Con lại không nghe lời di nữa phải không Bình An, lần này còn dám bỏ nhà đi-Nghe thôi cũng biết ba cô đang giận đến mức nào, bao năm qua ông vẫn luôn như thế chuyện gì cũng nhất nhất nghe theo bà ta rõ ràng không phân biệt đầu mối là đúng.

-Vậy ba có nghe bà ta nói lí do tại sao con rời đi không?

-Dì chỉ nói với con vài câu con đã bỏ ra ngoài, làm thế không tốt đâu con-Ba cô dịu giọng, dỗ ngọt con gái, ông vốn rất hiểu rõ tính khí đứa trẻ này, từ nhỏ đã rất thích nghe người khác dỗ dành.

-Nói vài câu... thật nực cười-Câu nói kém xem trọng bà ta vừa phát ra đã bị ba cô lớn tiếng ngăn lại

-Bình An, từ bao giờ con trở nên thiếu dạy dỗ như vậy hả? Không cần biết là muốn hay không con cũng phải về nhà-Ba cô một câu hai câu đều là vì ba ta mà lớn tiếng với cô đã thế còn không muốn lắng nghe uẩn khúc trong lòng cô, cương quyết bắt ép cô quay trở về nơi tối tăm đó, Bình An thật không cam tâm

-Con đang sống ở nhà bạn rất tốt, ba không phải lo-Nói rồi Bình An đập má, cô không có đủ kiên nhẫn để nghe ba nói về những lời nói dối của người đàn bà hiểm độc kia. Và Bình An cũng không muốn giữa cô và ba có thêm bất cứ cuộc tranh luận nào nữa. Bao năm qua giữa cô và ba luôn bất hoà nguyên nhân cũng từ bà ta mà ra. Đôi lúc Bình An tự trách bản thân mình ngu ngốc tại sao ngày còn bé lại dễ dàng chấp thuận bà ta về làm mẹ kế của mình để bao năm qua bản thân phải chịu dày vò.

Bình An ngã người ra ghế sofa đầy mệt mỏi, anh có thể nhận thấy sự bất lực ở cô. Bản thân ngoài việc trò chuyện giúp cô giải toả nỗi buồn ra anh không thể làm gì cả.

-Cãi nhau với ba sao?-Đưa ly nước cam cho cô, anh ngồi đối diện ánh mắt đầy quan tâm hướng về cô, bản thân chỉ muốn thay Bình An gánh hết những muộn phiền để cô cả đời an nhiên.

Bình An cũng chỉ thuận ý gật đầu cho qua chuyện những lúc như thế này cô chỉ muốn ở một mình, một mình để ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua để cố tìm cho bản thân một niềm vui sống.

-Tôi mệt lắm! Rất muốn ngủ

Nhìn cô gái ương ngạnh cố gồng mình lên để gánh chịu mọi thứ khiến Thiên Anh càng muốn ở bên bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dạo Phố

Hoàng hôn đã tắt nắng nhường chỗ cho ánh trăng vàng lên ngôi. Bình An thức giấc, với tay lấy chiếc đồng hồ, kim dài đã điểm bảy giờ cô ngủ lâu đến thế sao? Tung chăn ấm, Bình An bước xuống giường sau giấc ngủ mọi buồn bực, mọi áp lực đều theo con mê biến mất trả lại Bình An vui vẻ như mọi ngày.

Chọn cho mình chiếc quần ngắn phối với áo phông trắng năng động cùng đôi giày thể thao, thời trang như thế này thật thích hợp đi dạo phố đêm.

Vừa bước xuống tầng đã thấy Thiên Anh ung dung ngồi xem tivi, xem ra rất thoải mái. Đi dạo phố cần phải có một người đi cùng cho đỡ buồn, Thiên Anh cũng đang rảnh thì phải, ý tưởng liền loé lên trong suy nghĩ, Bình An ngay lập tức thi hành.

-Chú có muốn đi dạo phố không?-Bước đến ngồi cạnh Thiên Anh, liền nắm lấy cánh tay anh lắc lắc vài cái, đầu nhỏ tùy tiện dựa vào tay anh. Không biết từ bao giờ Bình An trở nên không giữ khoảng cách với Thiên Anh.

Bình An thật giống con mèo nhỏ, nhìn hành động đáng yêu này làm sao anh có thể từ chối chỉ trách bản thân từ trước giờ rất lười, buổi tối như thế này lại càng lười ra khỏi nhà.

-Không đi-Thở dài một tiếng, không thương sót đẩy đầu nhỏ Bình An sang một bên.

Cái tên này thật làm người ta tức chết, có lòng tốt rủ đi chơi cùng không đi thì thôi sao lại bắt đả người ta. Nhưng nghĩ lại không có người đi cùng quả thật rất chán, liền mặt dày bám lấy Thiên Anh. Thật khó thân Bình An nặng nề mãi mà anh không đi, cái mặt thì cứ lạnh băng không ngó ngang gì đến cô. Không chịu được nữa liền đứng lên, hai tay chống vào hông, Bình An cao giọng.

-Tôi đi một mình-Nói rồi bỏ đi một mạch, trong lòng Bình An tức không thôi nhưng vừa bước đến cửa đã nghe tiếng ai đó ngao nghễ

-Nể tình tôi đi với cậu, chờ năm phút-Không chờ ai đó trả lời Thiên Anh đã chạy nhanh vào phòng, thay đồ với tốc độ ánh sáng rồi chạy xuống nhà.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền không muốn đi dạo phố. Có cô gái nào đấy mặt tươi như hoa, ung dung ngồi vào yên sau chiếc xe đạp nhỏ xinh chờ đợi.

-Chờ tôi-Không ngần ngại ra lệnh cho Thiên Anh, khiến anh một phen đứng hình. Không phải chứ, Bình An là bắt anh đi dạo phố bằng xe đạp này sao? Đừng thế chứ lâu rồi anh không đi xe đạp mà đây lại là xe dành cho con gái thật mất mặt mà.

-Tôi không biết đi xe-Sợ mất mặt Thiên Anh liền tìm cớ thoái lui nhưng thật khổ cho anh, Bình An không dễ gì mà tha cho khó khăn lắm mới có người đi cùng.

-Chú đừng bịa, không biết đi xe đạp mà đi moto được à-Bình An cô đây không có gốc đến mức bị anh lừa đâu, hôm nay cô nhất quyết mang Thiên Anh ra ngoài đi dạo cùng. Ra ngoài cùng một người điển trai như thế này sẽ thích hơn đi một mình nhưng quan trọng hơn hết là đi với Thiên Anh thì cô không phải chi tiền, thời buổi kinh tế khó khăn tiết kiệm được bao nhiêu hay bắt nhiêu.

-Lâu rồi tôi không đi với lại.... chạy nó què lắm!-Thôi thì nói thật nỗi lòng mình vậy biết đâu Bình An sẽ tha cho rồi đổi ý đi dạo bằng moto cùng anh.

Nhanh như sóc Bình An lên trước cầm lái, liên tục chỉ tay vào yên sao đã thế còn tính nghịch nháy mắt một cái.

-Đề tôi chờ

Thật hết nói Bình An, con trai mà để con gái mòng manh như cô chờ thì què hơn là phải chạy xe đạp dành cho con gái. Đành bắt mẫn chờ cô.

Trên con đường lớn, xe cộ tấp nập có một cậu trai mặt mũi cau có đạp từng vòng xe phía sau lại chờ theo cô gái xem ra tâm tình cực tốt, miệng nhỏ không ngừng luyên thuyên.

-Có phải đi xe đạp rất thích không?-Bình An vỗ vỗ tấm lưng rộng lớn phía trước, giọng đầy phấn khích.

Đi xe đạp vừa mệt vừa mỏi chân mà thích cái nỗi gì? Thật muốn bức chết người ngồi phía sau mà. Tìm đâu ra cái ý tưởng dạo phố bằng xe đạp thế này? Nhưng ngẫm lại đi xe đạp lại có thể nhìn rất rõ từng con đường đã đi qua, cũng có thể quan sát từng hoạt động đang diễn ra mà bấy lâu nay Thiên Anh không hề để tâm đến, thành phố hôm nay trong mắt anh thật mới lạ.

-Cũng được-Chỉ có thể đáng giá như thế, bây giờ anh rất mệt chẳng buồn nói chuyện.

Không quan tâm đến người đi cùng Thiên Anh tùy tiện tấp vào quan nước bên đường, tùy tiện gọi nước.

-Không ngờ cậu cũng thích đến những nơi này-Thật bất ngờ Thiên Anh cũng thích đến những quán cóc thế này, thật giống Bình An. Cô rất thích ngồi quán lề đường thế này, bởi ngồi như thế có thể nhìn từng dòng người lướt ngang qua cái cảm giác đó không rõ sao cô lại rất thích.

-Đây là lần đầu tiên tôi vào-Giọng nhảm chán, Thiên Anh tùy tiện trả lời câu hỏi của Bình An. Cô gái này, bản thân có thể gọi là thiên kim tiểu thư nhưng lại có thú vui khác người thế này. Thông thường những đứa con gái được chiều chuộng, gia đình có điều kiện một chút lại đua đòi nhưng cô đối lập hoàn toàn với những người ấy.

Cả hai im lặng ngồi ở đây không rõ đối phương nghĩ gì, đơn thuần theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Đến khi không gian giữa hai người trở nên ngưng đọng thì Bình An lên tiếng.

-Chú biết vì sao tôi thích đi xe đạp không?-Lại là chủ đề liên quan đến chiếc xe đạp của cô, thật ra cô thấy cuộc trò chuyện giữa hai người rất nhàm chán nhưng không biết nên tìm chuyện gì để nói.

Thiên Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu, vì sao cô thích đi xe đạp anh làm sao biết được.

-Vì những lúc như thế tôi sẽ có thời gian suy nghĩ được rất nhiều việc, mang những muộn phiền trúc hết theo từng vòng xe-

Không khí sau câu nói của cô trở nên trầm xuống. Bình An rút cuộc là đã chịu bao nhiêu áp lực bao nhiêu muộn phiền Thiên Anh thật sự rất muốn biết, bản thân rất muốn cùng Bình An chia sẻ.

-Cậu ở cùng tôi ba cậu biết chứ?-Đây là vấn đề mà Thiên Anh quan tâm, anh thì thế nào cũng được chỉ sợ Bình An bị người khác nói ra nói vào.

-Ngày mai tôi sẽ trở về nhà sau đó sẽ xin phép ba cho tôi tự lập-Nhắc đến đây Bình An chỉ biết thờ dài, cô rất muốn ở cùng ba nhưng căn nhà đó không chỉ có mỗi ba cô. Mỗi khi bước vào nơi đó Bình An cảm thấy ngột ngạt tưởng chừng như không thể thở được. Từng ấy năm qua cho dù cô có cố gắng làm tốt cách mấy cũng không thể làm người mẹ kế kia vừa ý, mỗi ngày ba ta đều tìm cớ để bắt bẻ cô, giáo huấn cô đủ điều.

-Bây giờ còn quá sớm để nghĩ đến việc tự lập-Thiên Anh biết Bình An là cô gái tài giỏi, bề ngoài rất kiên cường. Nhưng cuộc sống bên ngoài nó còn đáng sợ hơn cả việc phải ở cùng nhà với mẹ kế.

-Không muốn nói nữa, về thôi-Càng nói càng thêm rối, càng nghĩ càng không biết phải làm thế nào. Đành vậy tiếp tục cuộc sống cam chịu.

Suốt chặng đường trở về nhà cả hai chẳng nói với nhau tiếng nào. Có chăng cũng chỉ là Bình An ngân nga vài câu hát, rồi lại dùng tay không viết gì đấy lên lưng Thiên Anh.

-Thật mai

Bình An lí nhí nhưng đủ để Thiên Anh nghe thấy.

-Tại sao?-Anh không rõ câu nói của Bình An là thế nào. Thật mai, mai vì điều gì cơ chứ?

-Mai vì tôi có thể gặp được cậu, mai vì mỗi ngày cậu đều giúp đỡ tôi, mai vì mỗi lúc buồn có cậu lắng nghe, mai vì sự xuất hiện của cậu-Có vẻ như đây là câu nói chân thành không đùa giỡn không trêu chọc mà Bình An dành cho Thiên Anh, đúng thật rất mai.

-Cuộc sống của tôi cũng vì cậu thay đổi rất nhiều-Câu nói này Thiên Anh chỉ thí thầm với riêng mình, đến một lúc nào đấy thích hợp anh nhất định sẽ mang tâm chân tình mình ra tỏ lộ trước Bình An rằng anh sẽ dùng cả đời này để yêu thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bình minh lại lên và nắng ngoài kia chắc hẳn rực rỡ lắm. Bình An thật lười biếng thức dậy đón bình minh, đôi lúc cô ước rằng đêm cứ kéo dài mãi để bản thân có thể ngoan cố vui mình trong mộng mị. Nhưng đó đã là qui luật muôn thuở không thay đổi, Bình An cố vờn mình đón nắng ấm, bầu trời hôm nay quả thật rất đẹp.

Thiên Anh vẫn là dậy sớm hơn Bình An, bước xuống nhà cô đã thấy anh ngồi vào bàn ăn.

-Chào buổi sáng-Thiên Anh không quên chào Bình An, cô gái này đúng thật rất lười biếng, sắp trễ học rồi mà cứ thờ người ra đó.

-Chào cậu-Cô với lấy ly sữa cạnh Thiên Anh uống cạn một hơi trước sự ngỡ ngàng, khó chịu của Thiên Anh.

-Cái đó là của tôi đấy-Thật không chịu được mà, người ta đã cho phép đâu mà tự nhiên đến thế. Nếu không phải Bình An thì chắc anh đã đuổi ra khỏi nhà mất.

-Tôi lấy cho cậu ly khác là được chứ gì?-Chẳng quan tâm mấy đến sắc mặt Thiên Anh, Bình An tùy tiện đi đến tủ lạnh lấy một ly sữa khác cho anh rồi ngồi vào ghế vui vẻ dùng bữa sáng.

Bữa sáng kết thúc, Bình An liện vội vội vàng vàng dắt xe đạp ra ngoài rồi lại gấp gấp đạp đi, từ nhà Thiên Anh đến trường xa hơn nhà cô rất nhiều nên phải nỗ lực đạp xe cho thật nhanh. Đang lúc gấp gấp thế này mà lại có người rảnh rỗi chạy theo nhằn còi inh ỏi làm Bình An bức mình không chịu được, định quay sang mắng liền gặp người quen.

-Không thấy tôi đang mệt à-Giọng cau có Bình An chau mày nhìn Thiên Anh, rõ ràng anh kiểm chuyện với cô mà.

-Thấy-Gương mặt khó chịu của Bình An thật làm Thiên Anh cảm thấy vui vẻ nhưng cô cười lại càng thích hơn.

-Thấy mà còn làm thế à?

-Thích vậy-Câu nói ương ngạnh này nghe có phải ngờ nghệch lắm không. Anh không rõ vì sao lại thích chọc ghẹo Bình An chỉ biết mỗi lúc như thế bản thân cảm thấy rất vui.

-Không nói với cậu

Cải nhau chỉ chèo trên đường lại cảm thấy đường đến trường như ngắn lại mới đấy mà Bình An đã đứng trước cổng trường rồi. Đạo gần đây cô luôn cảm thấy rất lạ, mỗi khi đến trường cô liền cảm nhận có rất nhiều ánh mắt hướng về mình, nhưng lại nghĩ, cô thì có gì để người ta chú ý. Cho xe vào đứng nơi quy định, sau đó cô liền lên lớp. Vừa bước vào đã thấy Nhã Vi ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt vô định, thoạt nhìn đã thấy tia buồn bã. Không rõ đùa bạn tốt này vì điều gì mà trở nên trầm tính, không biết thì hỏi vậy.

-Lại bị bác gái mắng à-Bình An bước đến đứng dựa người vào cạnh bàn, hôm nay Minh Quân không đến lớp thì phải. Không rõ sao dạo này cậu ấy lại nghĩ nhiều như thế.

Nhã Vi vẫn ngồi mãi thế, im lặng lác đầu. Những việc đó đâu thể khiến một người bản tính vô lo vô âu như cô buồn phiền. Mấy ngày hôm nay, Minh Quân liên tục nghĩ không rõ lí do gì? Kỳ thi cuối học kì một cũng sắp đến. Chỉ sợ Minh Quân không theo kịp tốc độ học của cả lớp. Vì cũng không có số đi động của cậu ấy, không có cách nào liên lạc chỉ biết mỗi ngày đều đặn đến trường xem cậu ấy đã đi học chưa.

Bình An từ trước đến giờ chơi thân với Nhã Vi nhưng chưa bao giờ thấy vẻ trầm ngâm này ở Vi. Bình An đoán chắc người bạn thân này của cô rõ ràng đang gặp rắc rối nhưng lại cố chấp giữ khư khư trong lòng không chịu nói ra. Từ mấy hôm trước Bình An đã thấy Nhã Vi có rất nhiều điểm khác lạ nhưng do dạo này cô gặp quá nhiều phiền muộn nên cũng chẳng mấy mai quan tâm. Hôm nay, có dịp hỏi Vi lại không nói, đành chịu vậy. Bởi Bình An không thích ép buộc người khác. Đến một lúc nào đấy, khi Nhã Vi cảm thấy không thể một mình giải quyết được những hỗn độn trong lòng mình, tự khắc sẽ đến tìm cô.

Vào tiết học, do chuẩn bị thi học kì nên cả lớp đều tập trung nghe giảng. Cố gắng nhồi nhét những gì chưa nhớ vào đầu. Lớp của Bình An là lớp chọn ngày thường đã nghiêm túc bây giờ lại càng nghiêm túc hơn. Ngoài tiếng giảng bài và âm thanh sột soạt ghi bài ra chẳng còn nghe thấy tiếng gì cả. Đây lại là tiết hoá, tiết học mà Bình An ngán ngẩm nhất. Cô học giỏi toán, giỏi sinh, giỏi lý, các môn xã hội cũng có thể gọi là ổn nhưng duy chỉ môn hoá là không rõ. Mỗi lần nhìn vào những phương trình dài như đại lộ ấy, cô chỉ có thể thở dài rồi lại dùng viết vẽ lung tung lên đó, giống như việc hiện tại cô đang làm.

Người ngồi bên cạnh, thấy hành động của cô liền huyýt nhẹ vào tay cô một cái. Bình An hậm hực xoay qua nhìn đối phương, anh ngang nhiên kìm chuyện với cô trong giờ học. Nếu không có giáo viên ở đây Bình An chắc chắn sẽ nổi trận tam bành với Thiên Anh. Cố gắng kìm chế Bình An nhỏ giọng hỏi, tránh để giáo viên nghe thấy

-Cậu không thấy tôi đang tập trung sao? -Nói ra câu này, Bình An liền cảm thấy ngượng với chính mình. Tập trung gì chứ? Cô là đang xác ở đây mà hồn thì chu du khắp nơi

Thiên Anh nhìn này giờ không biết hay sao? Cô rõ ràng là đang không biết làm bài sinh ra lười biếng, đã thế tay chân còn không an phận viết vẽ lung tung lên vở. Anh cười đắc ý sao đó lấy tay chỉ vào cuốn vở bị gạch mực thê thảm dưới tay cô.

-Hoá ra gạch mực lung tung lên vở cũng phải tập trung

Nhìn thấy gương mặt đang ngượng chín của cô thật khiến Thiên Anh muốn cười to một trận. Nhưng rồi lại thôi, đây là giờ học. Anh liền cao giọng lên tiếng

-Không hiểu ở đâu, tôi giúp cậu.

Có người giúp còn gì bằng, Bình An liền cười hề hề cho đỡ quê rồi đưa vở về phía Thiên Anh bái sư tâm đạo.

Cả buổi chăm chỉ học hành, giờ chơi cũng lười đi xuống nhà ăn. Đến tiết cuối Bình An liên tục ngồi cạnh Thiên Anh kêu đói, thật rất phiền. Hết cách anh đánh lấy lý do đi về sinh, chạy ra ngoài mua cho cô hộp sữa, vừa uống xong đúng lúc trống vắng hết giờ vang lên. Bình An liền lẹ tay lẹ chân xếp sách vở vào cặp, chạy một mạch ra nhà xe.

Thiên Anh cũng hết cách với con người đó, chỉ biết đi theo sau cô. Từ xa anh đã thấy Bình An loay hoay như đang tìm ai đấy, chân dài sải bước đến chỗ cô

-Vẫn chưa về sao?

-Cậu có thấy Nhã Vi đâu không?

Hoá ra là cô đang tìm Nhã Vi, làm anh cứ tưởng Bình An đang tìm mình. Bản thân không rõ sao lại nhàn nhạt trả lời cô

-Vừa này cậu ấy hỏi tôi biết Minh Quân ở đâu không. Tôi nói cậu ta ở phòng tranh X. Có lẽ Vi đang đến đó

Nhã Vi vẫn còn tâm trạng tìm người gây chiến, xem ra vấn đề không nghiêm trọng như Bình An nghĩ. Không nói Thiên Anh tiếng nào, cô cười hài lòng rồi đạp xe đi mất.

Thiên Anh liền lấy xe chạy theo cô. Nhìn thấy Bình An đẩy cổng nhà bước vào Thiên Anh mới quay đầu xe về nhà mình.

Đến phòng khách Bình An đã thấy ba cô khuôn mặt nghiêm nghị, ngồi trên ghế sofa. Bên cạnh còn có cả mẹ kế và Hồng Ân. Cô theo lễ nghi thường tình mà cúi chào, toan bước lên phòng liền thanh âm trầm trầm đầu uy quyền của ba mà dừng lại

-Rốt cuộc con muốn gây sự đến bao giờ nữa đây?

"Gây sự" ba cô có phải dùng động từ này sai chỗ rồi không? Người mẹ kế kia mới chính là người gây sự. Nếu bà ta không bức ép, thì cô có hành động như ngày hôm nay không?

-Con chưa bao giờ gây sự với ai cả-Bình An cho dù có tôn kính ba mình đến đâu đi nữa nhưng cô vẫn không cúi đầu lí nhí. Bản thân cứng cỏi từng lời nói cũng mạnh mẽ.

-Con học cái thói tự tiện bỏ nhà đi đó từ bao giờ-Ba cô như ngày một lớn tiếng hơn. Ông thật không thể chấp nhận cách cư xử của đứa con gái này.

-Con không học đâu cả. Chỉ là đến nhà bạn chơi vài ngày, cảm thấy không vui thì về nhà-Bình An gắng cổ cãi lại ba mình. Bản tính cô xưa nay vốn dĩ

thể. Sẽ có chịu đựng một việc gì đấy, đến khi nào không thể chứa nổi tự khắc sẽ nổ tung để giải phóng mình.

Ngưng một lúc, Bình An tiếp

-Nhân đây con cũng muốn nói với ba một việc. Học kì sau, con sẽ chuyển vào kí túc xá ở. Con nghĩ ở đó sẽ tiện cho việc học tập của con hơn- Trong lúc muốn ra ngoài tự lập nhưng không biết phải ở đâu. Bởi Bình An rất sợ ở một mình những nơi lạ, đại loại như phòng trọ. Đúng lúc, cô nhớ ra trường mình có một dãy kí túc xá nằm ở tận phía cuối văn phòng hành chính. Đó là nơi dành cho những học sinh chuyển trường từ các tỉnh lẻ lên, nếu trường hợp đặc biệt hoặc nhà xa cũng có thể đăng kí.

Ba cô không thể chấp nhận lời đề nghị này. Con ông không thể đến kí túc xá ở, ở vai trò một người làm ba, ông thật lo lắng về điều này. Ở đó 3 người phải chen chúc sống trong một căn phòng nhỏ chật hẹp. Bình An từ nhỏ đã quen với không gian rộng rãi khoáng đãng ở nhà thì làm sao có thể thích ứng được. Còn cả việc học của cô, ông tin chắc con mình sẽ không tài nào tập trung khi xung quanh có người chuyện trò hoặc đi qua lại. Và rất nhiều điều bất lợi khác nữa. Nghĩ đến đó, ông liền nghiêm giọng đáp "Không được" rồi đứng dậy, bước qua Bình An, đi lên lầu.

Bình An trước giờ nếu muốn việc gì thì ác phải làm được.

-Con làm đơn xin rồi. Việc này nếu ba không đồng ý, con sẽ nhờ ông kí vào đơn- Bình An đi theo sau ba, giọng nói kiên định. Bình An không tin việc mang ông nội ra uy hiếp ba mình không là việc không hiệu quả. Quả nhiên cô đoán không sai, cuối cùng ba cô cũng phải miễn cưỡng gật đầu với điều kiện " cuối tuần cô phải về nhà thăm mình", tất nhiên việc này không khó đối với Bình An.

Cuộc tranh luận giữa Bình An và ba cuối cùng đã được dàn xếp ổn thoả. Từ nay giờ chỉ có mỗi mẹ con bà Hồng ngồi yên xem kịch. Cô đi rồi bà ta liền thấy thích thú, mỗi ngày không phải nhìn gương mặt mà mình không thích thật sự rất tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ở phòng tranh, nơi quen thuộc của nhiều người nhưng xa lạ với một người. Nhã Vi đưa mắt nhìn mọi vật xung quanh, đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi này. Hoá ra nơi chấp cánh cho nguồn cảm hứng bất diệt của Minh Quân lại đơn giản đến mức mộc mạc thế này. Căn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo, trên tường điểm vài hoa văn nhỏ xinh, một vài dòng chữ tiếng Anh được viết phóng túng. Đặt biệt hơn hết vẫn là những bức tranh nào là trừ tượng, nào phong cảnh, nào là chân dung. Nơi này, tạo cảm giác ấm áp, đưa người khác đi từ khung bậc cảm xúc này đến cung bậc cảm xúc khác, rất khác biệt.

Cô chạm tay vào những bức tranh treo trên tường, từ khung cảnh, màu sắc và cả hồn tranh đều mang một nỗi buồn riêng biệt. Khi một tác phẩm ra đời dựa trên cảm xúc của chính tác giả mà trở nên có giá trị. Phải chăng người sáng tạo đã đặt những nỗi buồn của chính mình lên chúng? Điều này, Nhã Vi không lí giải được bởi cảm xúc chính là loại khó đoán và khó phân định nhất.

-Sao cậu biết nơi này?- Minh Quân tay cầm bản vẽ, phóng túng bước về phía Nhã Vi như cái cách hằng ngày cậu vẫn làm.

Nhã Vi nhún vai, mỉm cười mà không trả lời. Ánh mắt Vi dừng lại bên bức vẽ một cô gái đang chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình ảnh này, Nhã Vi đã từng thấy qua ở đâu đó chỉ là nhất thời không nhớ ra. Nhưng bức tranh này, khiến người ta cảm thấy một thứ gì đó mong lung, khó nhìn nhận. Bức tranh không có gì đặc biệt, ngoại trừ đôi mắt xinh đẹp của cô gái. Nó trong veo, nhưng lại mang theo hơi hướng của tâm sự, đôi mắt này rất giống với đôi mắt của Bình An.

-Tranh của cậu, có bán không?- Chẳng rõ là vì đâu, vì điều gì Nhã Vi lại đặt câu hỏi như thế. Vi không thích hội hoạ, không thích trải lòng mình bằng những nét vẽ ngổn ngang khó đoán nhưng được mọi người gọi là "nghệ thuật". Có lẽ vì ngay thời khắc này, những bức tranh này đây khiến tâm hồn Nhã Vi trở nên ngổn ngang. Vi khẳng định mình thích chúng bởi lẽ người sáng tạo nên chúng đã dàn trải lòng mình trên từng đường nét khiến một người không am hiểu như Vi có thể một phần nào đó nhìn thấy nỗi lòng trong tranh.

Minh Quân không vội đáp lời, cậu yên lặng đứng phía sau Nhã Vi đưa mắt đẹp nhìn thật lâu vào bức tranh của cô gái có đôi mắt biếc giống mùa thu kia. Suy nghĩ vài điều ngổn ngang đến khi tưởng chừng Nhã Vi không đủ kiên nhẫn chờ đợi hỏi lại, Minh Quân nở nụ cười mỉa hoặc nhìn Vi

-Không?

Quân không lấy gì làm lạ khi nhìn thấy loại biểu cảm ngạc nhiên đến bất ngờ của Nhã Vi. Đã từng có một vài người đến xem tranh của cậu, họ có nhã ý muốn mua tranh nhưng Quân đều từ chối. Phòng tranh này, mở ra không phải để trao đổi buôn bán mà để cậu trưng bày những tác phẩm của mình. Cậu xem nơi này, tựa như cuốn nhật kí cảm xúc của chính mình. Mỗi bức vẽ đều là vì lòng người mà vẽ nên.

Vi không rõ lí do liền nhanh miệng hỏi

- Vì sao?

Trái với thái độ gấp gáp của Vi, Minh Quân bình thản, từ tốn như không

-Vi tôi chưa tìm được người thích hợp để bán

Quân đoán chắc Nhã Vi sẽ không hiểu dụng ý trong câu nói của mình. Chỉ nhìn biểu hiện trên gương mặt xinh đẹp kia thôi câu đã khẳng định. Vi thì làm sao hiểu được, người thích hợp mua tranh của cậu chỉ có hai người. Một người từng là cảm xúc từng là khách hàng của cậu nhưng cô ấy đã không còn tồn tại, còn một người được cậu mặc định là thích hợp để mua tranh lại không biết rằng mình thích hợp. Có phải mực cười lắm không?

Rõ ràng Nhã Vi cảm thấy câu nói này, vạn phần mang ngụ ý nhưng nhất thời không rõ nó chính là gì? Chỉ có thể cho rằng cậu đơn thuần chưa tìm được người bán tranh.

Chợt nhớ ra nguyên nhân đưa mình đến đây, Nhã Vi bước đến chiếc ghế gỗ nơi đặt bức tranh vẫn chưa vẽ xong ngồi xuống. Cô đưa mắt nhìn Minh Quân, cất giọng nhẹ nhàng

-Sắp thi rồi, sao cậu không đi học?

Cô gái này, lại bắt đầu lo việc không đâu rồi. Cậu có đi học hay không đi thi việc của cậu cần gì phải chất vấn. Đạo gần đây cậu thực lòng không muốn đến trường. Chỉ sợ bản thân không đủ dũng khí hứng chịu tổn thương khi nhìn thấy Bình An cả ngày cười cười nói nói, an nhiên ở bên cạnh Thiên Anh. Mặc khác, cậu muốn tự suy ngẫm phải chăng tình cảm cậu dành cho Bình An xuất phát từ niềm yêu mãnh liệt nơi tìm hay chỉ xem cô là người thay thế, dùng cô khoá lấp nỗi nhớ mong cậu dành cho người cũ. Minh Quân thờ ắt ra cười thiện chí

-Ngày mai tôi sẽ đến lớp

Cho dù Minh Quân có cười đi chăng nữa cũng không che lấp đi nét ưu tư trong đôi mắt sâu hút ấy. Cậu luôn sôi nổi hoạt bát chứ không trầm ngâm như bây giờ, Minh Quân hôm nay thật quá đổi khác thường. Nhưng với tư cách một người bạn không hơn không kém Nhã Vi lấy tư cách gì quan tâm đây. Cô chỉ có thể nở nụ cười tươi nhất, nói một vài câu chào rồi bước đi khỏi phòng tranh.

Xúc cảm trong Vi hiện giờ rất khác lạ, một chút buồn, một chút vui cơ hồ khó lí giải được. Một mình rong ruổi khắp nơi, để khi Vi trở về nhà trời đã chập tối. Vi ngã ngồi tựa lưng vào chiếc ghế gỗ, nhắm mắt hồi tưởng lại bức chân dung trong phòng tranh của Minh Quân. Cuối cùng cô biết người con gái đó là ai rồi. Chính là Bình An, người có đôi mắt tựa như mặt hồ mùa thu nhưng bên trong trào dâng những con sóng lớn.

Bình An vừa giải xong bài tập tham khảo mà Thiên Anh đưa cho. Đúng lúc điện thoại cô sáng đèn, bản thân không khỏi khó hiểu nhìn dòng chữ "Anh đang gọi" nhấp nháy trên màn hình. Bình An có bao giờ lưu tên ai thế đâu, cô nhắc máy. Đầu dây bên kia liên vang lên thanh âm trầm ấm quen thuộc của người nào đấy. Bây giờ thì cô biết "Anh" là ai rồi.

- Cậu đã làm bài tập xong chưa?- Giọng nói có chút quan tâm chút nhắc nhở xen lẫn sự yêu thương

- Xong cả rồi- Bình An vừa nói vừa gấp vở bài tập lại, ngã người ra chiếc giường êm quen thuộc của mình

-Bình An,... tôi có việc này muốn nói với cậu- Thiên Anh ngập ngừng, vừa rồi đang chuẩn bị đi ngủ chợt nhớ đến dáng vẻ tươi cười, miệng nhỏ duyên của Bình An liền không kiềm được mà gọi điện cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thân Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.